

Watchman Nee

A lélek rejtett ereje

(The latent power of the soul)

A könyv internetes és letölthető változata az Evangéliumi Kiadó és Iratmisszió engedélyével készült.

Megvásárolható a Kiadónál: 1066 Budapest, Ó u. 16.

E-mail: rendeles@evangeliumkiado.hu

Weboldal: www.evangeliumkiado.hu

Előszó

Mikor 1924-ben először hívtam fel Isten gyermekeinek figyelmét a *lélek* és a *szellem* közti különbségre, sok jószándékú testvér úgy vélte, csupán kifejezésbeli különbségről van szó, amelynek nincs jelentősége. Nem látták, hogy nem a szó a lényeg, hanem az a fogalom, amit takar. A szellem és a lélek két teljesen különböző szerv: az egyik az Istené, a másik az emberé. Akármilyen névvel illetjük is őket, lényegükben eltérnek egymástól. A hívő ember számára veszélyes, ha összekeveri a kettőt, és annyira eltévelyedik, hogy elfogadja a gonosz szellemeknek Isten munkája megrontására irányuló csalását.

A szellem és a lélek közti különbség ismeretének legnagyobb haszna, hogy megismerjük a lélek rejtett erejét és megértjük, hogyan hamisítja meg a lélekerő a Szent Szellem erejét. Ez az ismeret pedig egyáltalán nem elméleti, hanem gyakorlati, segít az Isten útját járnunk.

Éppen tegnap este olvastam, mit mondott *F. B. Meyer* élete egyik utolsó összejövételén. Íme egyik részlet belőle: „Figyelemre méltó, hogy soha még annyi spiritiszta jelenség nem volt, mint napjainkban... Ennek az az oka, hogy énünk alsóbb rétegeiben túlteng a *lelki* tevékenység. *Napjainkban* a légkör annyira tele van különféle tévelygésekkel, hogy az Úr a Gyülekezetét – úgy látszik – magasabb szellemi szintre akarja emelni.” A helyzet ma valóban veszélyes. Bárcsak „megvizsgálánk minden dolgot”; és „azt tartanánk meg, ami jó” (1Tesz. 5, 21).

1933. március 8.

Watchman Nee

A lélek rejtett erőtartaléka

„**És a föld kereskedői is sírnak és jajgatnak felette, mert az ő áruikat többé senki sem veszi: arany és ezüst, drágakő és gyöngyárúkat, és barmokat és juhokat és kocsikat és rabszolgákat és emberi lelkeket**” (Jel 18,11-13).

Az árúk felsorolása arannyal és ezüstrrel kezdődik, és emberi lelkekkel végződik. Arannyal, ezüstrrel, lovakkal és kocsikkal lehet kereskedni. Még rabszolgákkal is kereskedett az ember, bár abban az esetben már emberi testekről volt szó. De az Igének ebben a jövődőlésében az emberek lelke is az árúk között szerepel.

Ez is meg van írva: „**Lett az első Ádám élő lélekké; az utolsó Ádám megelevenítő szellemé. De nem a szellemi az első, hanem a lelki, azután a szellemi**” (1Kor 15,95-46).

„**És formálta az Úr Isten az embert a föld porából, és lehelt az orrába életnek leheletét. Így lett az ember élő lélekké**” (1Móz 2,7).

Amit az alábbiakban leírok nem könnyen érthető. Nehéz tanítás, sem elmondani, sem megérteni nem könnyű. De el kell mondanom, különösképpen azok után, amiket tapasztaltam néhány könyv és folyóirat olvasása és e világ fiaival való érintkezés során. Drága igazság kiváltságos birtokosai vagyunk az Isten Igéjével a kezünkben. Akár a Gyülekezetet, akár a világ mai helyzetét és haladási irányát nézzük, ez felelőssé tesz, hogy megosszuk, ami nekünk adatott, ha nem akarunk véka alá rejtett lámpás maradni.

Ez a téma a szellemi hadviselés körébe tartozik, különös tekintettel az utolsó időkre. Röviden érintem a szellem-lélek-test hármasságáról szóló tanítást.

A szellem-lélek-test hármassága

„**És formálta az Úr Isten az embert a föld porából**” (1Móz 2,7). Ez az ember testére vonatkozik. „**És lehelt az orrába életnek leheletét.**” Ez leírja, hogyan adott Isten szellemet az emberbe; ez Ádám szelleme volt. Az ember teste tehát a föld porából formáltatott, szellemét pedig Istentől nyerte. „**Így lett az ember élő lélekké.**” Miután az élet leheletét az orron át belélehelte Isten, az ember élő lélekké lett. A szellem-lélek és a test három külön valóság. „**Mind szellemi, mind lelki, mind testi valótok teljes épségben őriztessék meg**” (1Tesz 5,23).

A szellemet Isten adta; a lélek élő lélek; a testet pedig Isten formálta.

Általában a lelket tartják az ember személyiségének. Mikor a szellem egyesült a testtel, az ember élő lélekké lett. Az angyalok jellemzője a szellem, az alacsonyabb rendű lényeké, az állatoké a test. Mi emberek mind szellemmel, mind testtel rendelkezünk. Jellemző tulajdonságunk azonban sem nem a szellem, sem nem a test, hanem a lélek. Élő lelkünk van. Ezért nevezi a Biblia az embert léleknek. Amikor pl. Jákob Egyiptomba vonult családjával, ezt így jegyzi fel az Írás: „**Jákob egész házanépe, amely Egyiptomba ment, hetven lélek**” (1Móz 45,27). Akik pünkösdkor Péter igehirdetésére megtértek és bemerítkeztek, összesen mintegy „**háromezer lélek**” (Csel 2,41). A lélek a személyiségünket jelzi, a lélek tesz bennünket emberré.

Mi a szellem, a lélek és a test funkciója? *Andrew Murray* írásainak egy kötetében a lábjegyzetben a szellem-lélek-testről olyan magyarázatot találtam, amely egészen hasonló az enyémhez. Idézem: „Az ember teremtésének történetében azt olvassuk: **'Az Úr Isten formálta az embert a föld porából'** – teremtette a *testet* – **'és lehelt az orrába életnek leheletét'** – így nyerte Istentől a *szellemét* –, **'és így lett az ember élő lélekké.'**” A szellem megelevenítette a testet és az embert élő lélekké tette, öntudattal bíró, élő személyiséggé. A lélek a szellem és a test találkozó helye, egyesülési pontja. A

teste által érintkezik az ember –az élő lélek – az érzéki külső világgal, a testével gyakorol hatást arra és nyer hatásokat a világtól. A *szelleme* által kapcsolódik a szellemi világhoz és Isten Szelleméhez, amelyből ő maga is származik; így lehet Isten Szelleme annak életető és irányító ereje. Így két világ között állva, mindkettőhöz tartozva, a léleknek hatalma van arra, hogy önmagának tudatában legyen, választhassa, vagy elutasíthassa az őt körülvevő és vele kapcsolatban álló dolgokat.

Ami az ember e három részének természetét illeti, a szellem a legmagasabb rendű. A test köti az embert az érzéki világhoz és összekapcsolja az állatvilággal is; a kettő között van a lélek, amely mind a szellem, mind a test részese, a kettőt összekapcsolja, a kölcsönös egymásra hatásokat közvetíti. A léleknek, mint központi erőnek az a feladata, hogy a szellem és a test megfelelő kapcsolatára ügyeljen; megtartsa a testet, mint legalacsonyabb rendűt a szellemi iránti engedelmességben; önmaga pedig a magasabb rendű szellem útján részesüljön az isteni Szellemben, amely őt tökéletessé akarja tenni. Közvetítse a Szellem erejét a test felé is. (Murray: *The Spirit of Christ – Krisztus Szelleme*).

Mi a Szellem? Ami által Istent megismerjük, és Vele kapcsolatba kerülünk, az a szellem. Mi a lélek? Ami által kapcsolatba kerülünk önmagunkkal, és öntudatot nyerünk. Mi a test? Ami által kapcsolatba vagyunk a világgal. C. I. Scofield magyarázatos Bibliájában kifejti, hogy a szellem adja az *Istentudatot*, a lélek az *öntudatot*, a test pedig a *világtudatot*. A ló és az ökör nem rendelkezik Istentudattal, mert nincs szelleme. Csak saját lényüknek vannak tudatában. A test érzékelteti velünk a világot, általa látjuk a világban levő dolgokat, érzékeljük a hideget és meleget stb.

Amit fentebb elmondtunk, az a szellem, lélek és test funkciójára vonatkozik. Most nagyon fontos kérdés következik. Sokan az egész szellem-lélek-test kérdést csak a szellemi életre vonatkoztatják. Tudomásul kell azonban vennünk, hogy ez vonatkozik a szellemi munkára és harcra is. Mi hajlamosak vagyunk önmagunkat úgy tekinteni, mint amilyen Ádám volt a bűneset előtt. Úgy véljük, hogy mivel Ádámhoz hasonló emberidények vagyunk, nem nagy a különbség köztünk.

Azt hisszük, hogy amire mi képtelenek vagyunk, azt Ádám sem tudta megtenni. De nem veszünk tudomásul két dolgot: 1. igaz, hogy amit Ádám nem tudott megtenni, azt mi sem tudjuk megtenni; 2. de van, amit Ádám meg tudott tenni, mi azonban nem tehetjük meg. Nem vagyunk tisztában azzal, Ádám mire volt képes. Ha gondosan tanulmányozzuk a Szentírást, megtanulhatjuk, milyen volt Adóm a bűnbeesés előtt.

Ádám hatalma és lelkiereje

„Teremtette tehát az Isten az embert az ő képére, Isten képére teremtette őt; férfivá és asszonnyá teremtette őket. És megáldotta Isten őket és mondta nekik Isten: Szaporodjatok és sokasodjatok és töltsétek be a földet és hajtsátok birodalmatok alá; és uralkodjatok a tenger halain, az ég madarain és a földön csúszó-mászó mindenféle állatokon” (1Móz 1,27-28).

Uralkodjatok a földön, mondja Isten. Talán Isten olyasmit kért Ádámtól, ami meghaladta annak képességeit? Nem. Azt kell mondanunk, hogy Ádámban volt képesség arra, hogy az egész föld fölött uralkodjék, ereje kétségkívül nagyobb volt, mint a mai emberé. Erős, nagy tehetségű és ügyes volt. Frissen kapta az ehhez szükséges képességet Teremtőjétől.

Ádám talán nem volt olyan erős, mint mi, de biztos, hogy ereje meghaladta a mienkét. De ne higgyétek, hogy ez valami új felfedezés. Régtől fogva tanítja ezt a Biblia. A bűneset előtt Ádámnak olyan nagy volt az ereje, hogy a munka után soha nem érezte magát fáradtnak. *Csak a bukás után mondta neki Isten: „Arcod verítékével egyed a kenyeredet.”*

Ádám értelmessége és emlékezőképessége

„És formált az Úr Isten a földből mindenféle mezei vadat és mindenféle égi madarat és elvitte azokat az emberhez, hogy lássa, minek nevezi azokat; mert amilyen nevet adott az ember az élő

állatnak, az annak neve” (1Móz 2,19). Nem csodálatos ez? Ádám valamennyi madárnak és szárazföldi állatnak nevet adott. Milyen intelligensnek kellett lennie! Akik közülünk nem ilyen tehetségesek, hamarosan feladnák állattani tanulmányaikat, ha látnák, hogy képtelenek a részleteket megjegyezni. Ádámnak azonban nem kellett megtanulnia ezeket az állatneveket; ő volt a névadó. Ádám sokféle és tökéletes szellemi képességgel rendelkezett.

Ádám szervezőereje

„És vette az Úr Isten az embert és az Éden kertjébe helyezte őt, hogy művelje és őrizze azt” (1Móz 2,15). Láttuk Ádám megbízatását, hogy uralkodjék a földön, most nézzük az Isteni megbízatás részleteit!

Először is meg volt bízva az Éden kertjének művelésével, amely rendszeres munkát jelentett. Mekkora lehetett az a kert? *Pisont, Gihont, Hidekkelt és az Eufrátest*, ezt a négy folyót említi az 1Móz 2,10-14. Mind a négy az Édenből jött ki, és négy folyamvidékre osztotta azt. Így már fogalmunk lehet a nagyságáról. Milyen erősnek kellett lennie Ádámnak, ha egy négy folyó-öntözött terület gondozásával bízták meg! De nemcsak művelnie, hanem őriznie is kellett azt. Ereje élő lelkében lakott. Ha mai helyzetünkből nézzük, akár természetfölöttinek és csodálatosnak tekinthetjük erejét, Ádám oldaláról nézve azonban ezek a képességek emberiek és természetesek voltak.

Ezt a nagy erőt vajon mind kifejtette már az első napon? Az 1Móz 1 tanulmányozása alapján mondhatjuk, hogy nem. Mert Isten teremtő keze alól még alig került ki, máris elbukott.

Milyen csalétekkel csapta be a kísértő Évát? Mit ígért neki? **„Amely napon esztek abból, megnyílnak szemeitek és olyanok lesztek, mint Isten, jónak és rossznak tudói”** (1Móz 3,5). *„Olyanok lesztek, mint Isten”* – ígérte a kísértő. Tehát akármilyen tehetséges is Éva, még mindig nagy a különbség közte és Isten között, de ha a gyümölcsből eszik, övé lesz Isten ereje, bölcsessége és hatalma, ígérte a kísértő. És azon a napon Éva elbukott.

Az erő, amelyet Isten Ádámnak adott

Mit adott Isten Ádámnak? **„És mondta Isten: Teremtsünk embert, a mi képünkre és hasonlatosságunkra”** (1Móz 1,26). A *„kép”* és *„hasonlatosság”* mintha szinonim (rokon értelmű) szavak lennének, és ismétlésnek tűnik a használatuk. A héber nyelvben azonban a *„kép”* nem külső hasonlatosságot jelent, hanem inkább *erkölcsi*, vagy *szellemi* hasonlóságot. Valaki így fejezte ki: *„alakítani, míg hasonló nem lesz hozzá”*. Isten célja az volt, amikor embert teremtett, hogy azt a maga képére alakítsa. Legyen Ádám olyan, mint ő. Az ördög azt mondta: *„Olyanok lesztek, mint Isten”*. De Isten eredeti szándéka is az volt, hogy az ember olyanná alakuljon, amilyen ő.

Ebből azt következtethetjük, hogy a bűneset előtt Ádámban is megvolt a lehetőség, hogy olyanná legyen, mint Isten. Rejtett képessége volt ehhez. Külső megjelenésében már hasonlított hozzá, de rendeltetése az volt, hogy erkölcsileg is hasonló legyen Hozzá. (Az *erkölcsi* szót itt ne csupán a jó viselkedés megjelölésére értsük, hanem mindazon tulajdonságokra, amelyek túlmutatnak az anyagi léten.) Ebből is látjuk, hogy milyen nagy veszteséget jelentett az emberiség számára a bűneset. A sérülés nagysága minden képzeletünket felülmúlja.

Az ember bukása

Ádám lélek: szelleme és teste a lelkében egyesül. Az a bámulatra méltó erő, amiről az imént szóltunk, jelen volt Ádám lelkében. Más szavakkal, az élő lélek, amely a szellem és test találkozásából jött létre, elképzelhetetlenül nagy természetfeletti erővel rendelkezett. A bűnesetben azonban ez az erő elveszett. Ez azonban nem azt jelenti, hogy egyáltalában nincs többé, csak azt, hogy noha megvan ez a képesség az emberben, de *„megfagyott”*, mozdíthatatlanná lett. Az 1Móz 6 szerint a bűneset után az

ember testté lett. A test körülveszi egész lényét és leigazza. Az ember eredetileg élő lélek volt, bukása után test lett belőle. Lelke eredetileg a szellem uralma alá volt rendelve, most a test uralkodik felette. Ezért mondja az Úr: „**Ne maradjon az én Szellemem örökké az emberben, mivelhogy ő test**” (1Móz 6,3). Amikor itt Isten az emberről beszél, akkor testet mond, mert az ember azzá vált Isten szemében. Ezért van így írva: „**...minden test megrontotta az ő útját a földön**” (1Móz 6,12) és „**ember testét azzal meg ne kenjék**” (ti: a Szent Szellemet jelentő szent olajjal) (2Móz 30,32), továbbá „**a törvény cselekedet által nem igazul meg egy test sem**” (Róm 3,20).

Miért beszélünk oly hosszasan erről? A Jelenések 18. fejezete olyan dolgokat említ, amelyek az utolsó időkben megsemmisülnek. Az elején jeleztem, hogy Babilonban az ember lelke is árúvá lesz, amelyet adnak és vesznek. De miért? Mert a Sátán és bábja, az Antikrisztus az ember lelkét akarják felhasználni aktivitásuk eszközéül ennek a világekorszaknak a végén. Mikor Ádám elbukott az éden kertjében, ereje megbénult. Nem vesztette el végképpen, csak szunnyad benne. Ádamból *test* lett, és ez a *test* szorosán magába zárja a benne rejlő csodálatos erőt. Ilyen szunnyadó maradt ez az erő az utána következő nemzedékekben is. *Rejtett erővé* változott. Nem veszett el az ember számára, de a test megkötözte.

Ma is megvan minden földi személyben ez az ádami erő, csak éppen képtelen magát szabadon kifejteni. Ez ugyanolyan erő, amilyen kezdetben Ádám *lelkében* volt. *Minthogy ma a lélek a test hatalmának van alávetve*, ezt az erőt is a test korlátozza. Az ördög tevékenysége ma az, hogy felkavarja az ember lelkét, hogy felszabadítsa ezt a benne szunnyadó erőt, és úgy tünteti azt fel, mint-ha szellemi erő lenne. Azért tartom szükségesnek mindezt elmondani, hogy figyelmeztessenek arra, milyen különleges kapcsolatba került az ember lelke a Sátánnal most, az utolsó időkben.

Azt már láttuk, hogy *Ádám sajátos természetfeletti képességekkel rendelkezett*. Bár azok az ő számára sem sajátosak, sem természetfeletti nem voltak. A bűneset előtt magától értető természetességgel és könnyedséggel használta ezeket a képességeket, mert bele voltak ágyazva a lelkébe. A bűneset után azonban ez az erő a test börtönébe került. Korábban a test segítője volt Ádám erős lelkének; most azonban a lélek elbukott, és ez az erő beszorult a test páncéljába. A Sátán megpróbálja ezt a testpáncélt feltörni, és felszabadítani az ember lelkében rejlő erőt, hogy így úrrá lehessen az ember felett. Az ember, aki nem ismeri ezt a hadviselési módot, engedi becsapni magát, azt hiszi, Isten cselekszi ezt.

A vállas szempontjából nézve

A lelkierő felszabadítása nem csupán a keresztyénségben történik meg. A babilóniaiak, arabok, buddhisták, taoisták, hinduk, mind megkísérlik a maguk módján felszabadítani azt az erőt, amelyet Ádám hagyott a lelkünknek. Minden vallásnak közös törekvése a látszólagos különbségek ellenére: le akarják győzni a testet, hogy felszabaduljon a lélek ereje mindenféle megkötöttségből, és így szabadon nyilatkozhat meg. A vallási tanok egy része a test ellenállásának megtörését célozza, másik része a testnek és a léleknek egyesítését, míg ismét más részük a léleknek gyakorlatok útján való megerősítését, hogy ily módon felül tudjon kerekedni a testen. De akármi legyen is a módszer, az alapelv ugyanaz. Fontos, hogy tudjuk ezt, hogy ne vezessenek félre bennünket.

Nem tudom ki tájékoztatta az embereket arról, hogy milyen csodálatos energiák szunnyadnak az emberi lélek mélyén, amelyeknek felszabadítása természetfeletti erő birtokába juttatná őket. Valószínű, hogy az ördög, a gonosz szellem volt a tájékoztató. Cselekvései különbözőek, célja mindig ugyanaz, hogy sajátos eszközeivel felszabadítsa a lélek mélyén rejlő erőt. Talán nem ezt a kifejezést használja, a célja azonban félreérthetetlen. A buddhizmusban és a taoizmusban, sőt a keresztyénség némely részében is természetfeletti erőről beszélnek, amelyet mindenki elnyerhet, és amellyel csodákat tehet, betegeket gyógyíthat és jövődőt mondhat.

Vegyük pl. a taoizmusban gyakorolt aszkézist, sajátos légzést, vagy akár az elvont elmélkedés legegyszerűbb formáját: mindezeknek az az alapelve, hogy a testet alá kell rendelni a léleknek, hogy

annak az ereje felszabadulhasson. Kétségkívül sok csodálatos dolog történik, amelyeket nem bélyegezhetünk egyszerűen babonának. A buddhizmus eredetileg ateista szemlelet volt. *Gautama Siddharta* ateista volt. Ebben a buddhista tanok magyarázóit és kritikusait egyetértnek. Ő a lélek-vándorlásban és a nirvánában hitt. (A nirvána tökéletes nyugalmi állapotot jelent, amikor a lélek kiszabadul a reinkarnáció – újból való testetöltés – köréből, és eljut az én teljes megszűnéséig.) De nem célom, hogy itt a buddhizmusról beszéljek, csak azt akartam megmutatni, mi az eredete ezen vallás számos csodájának.

A buddhizmus tanítja a világtól való elszakadást. Aki fogadalmat tesz, annak tartózkodnia kell a házasságtól és a húsevéstől. Semmiféle élőlényt megölnie nem szabad. Aszkétikus gyakorlataik útján még addig is eljuthatnak, hogy hosszabb ideig semmi táplálékot nem vesznek magukhoz. Vannak magasabb rendű szerzeteseik, akik belátnak az ismeretlen régmúltba, és megjósolják az eljövendőket. Buddhista mágiával sok csodát is tesznek. A különböző önmegtartóztató és aszkétikus gyakorlatok célja: a buddhista megkísérel legyőzni minden fizikai és anyagi köteléket, hogy lelke erejét felszabadítsa.

Ismerek néhány nálam idősebb embert, akik csatlakoztak az ún. *Egység Klubhoz*. Ezek klubtársaikkal együtt elvont elmélkedéseket tartanak. Elmondták nekem, hogy minél magasabb régióba érnek, annál nagyobb a belső világosságuk, és annál mélyebb igazságok tárulnak fel előttük. Elhiszem, amit mondanak, mert képesek felszabadítani magukat a test rabságából, és felszabadítani azt az erőt, amelyet Ádám a bűneset előtt birtokolt. Semmi különleges nincs ebben.

A *Keresztyén Tudomány (Christian Science)* mozgalmát *Mrs. Mary Baker Eddy* alapította. Ő tagadta a betegség, szenvedés, bűn és halál létezését (noha maga is meghalt azóta). Mivel tanítása szerint pl. olyan dolog, mint a betegség nem létezik, ha valaki mégis megbetegednék, csak gyakorolnia kell lelkét a fájdalom megtagadásában és meggyógyul. Röviden: ha valaki nem hisz a betegségben, nem betegszik meg. Ha nem hisz a bűnben, nem vétkezik. Ha akaratainkat, értelmünket és érzelmünket úgy begyakoroljuk, hogy mindezen dolgok létezésében már nem hiszünk – akkor valóban úgy is fogjuk találni, hogy nem léteznek.

Mikor ezeket a tanokat hirdetni kezdték, nagy ellenkezést tapasztaltak, különösen az orvosok részéről, mert ha mindez igaz, akkor nem lesz szükség orvosra. Mikor azonban orvosilag megvizsgálták a „keresztyén tudomány” útján meggyógyult betegeket, kénytelenek voltak beismerni, hogy valóságos gyógyulások történtek. Következésképpen, egyre többen váltak az új tan követőjévé, még híres orvosok és más tudósok is elfogadták a tanítást. És ebben semmi meglepő nincs, *mivel a lélek mélyen hatalmas szunnyadó energiák várják a felszabadítást.*

A tudomány szempontjából nézve

Nézzük most a dolgot a tudomány szemszögéből. A lélektan meglepő haladást tett a modern korban. Mi a pszichológia? Maga a szó két görög szóból tevődik össze: *pszüché* annyit jelent: *lélek*, a *logos* pedig *társalgást, értekezést* jelent. A pszichológia tehát a *lélek tudománya*. A modern tudósok a lélek birodalmában kutatnak. Munkájuk lényünknek erre a részére korlátozódik, a szellem világát nem érintik.

A modern parapszichológia *Franz Anton Mesmerrel* kezdődött. Első felfedezése, amelyet 1778-ban tett, ma *mesmerizmus* néven ismeretes (hipnózis, ahogy, Mesmer nevezte). Tanítványai saját felfedezéseikkel túlhaladtak rajta. Némely kísérletezésük egyenesen hihetetlen eredményekkel járt. Nem meglepő, hiszen módszerükkel az ember lelkében rejlő erőt oldozták fel. Így a tisztánlátásban (*clairvoyance!*) – amely az érzékeink hatósugarán kívüli dolgokat fogja fel – és a telepátiában (közlések átvétele a tudomány által nem ismert, vagy megmagyarázhatatlan módon, mintegy misztikus erő útján) képesek ezer és ezer mérföldnyire lévő dolgokat látni vagy hallani, vagy szagukat érezni. Azt mondják, hogy a mesmerizmus „*az a szikla, amelyből minden más szellemi tudomány lehasadt*”. Mesmer előtt a lélektani kutatás nem volt önálló tudományág, csupán jelentéktelen helyet

foglalt el a természettudományok közt. De ezeknek a bámulatos „felfedezéseknek” köszönheti, hogy önálló rendszerré lett.

Nem a pszichológiára akarom felhívni a figyelmet, hanem arra a tényre, hogy mindezek a csodás jelenségek az ember lelkébe rejtett erő feloldozásának az eredményei, annak az erőnek, amely el volt rejtve az emberben a bűnbeesés óta. Miért nevezzük ezt „szunnyadó” erőnek? Mert a bukás után nem vonta vissza Isten Ádámtól ezt a természetfeletti erőt, amellyel előbb rendelkezett, hanem az erő együtt bukkant az emberrel, és testének börtönébe szorult. Ott volt, csak nem lehetett kifejtteni.

Emberi életünk jelenségei, mint pl. a beszéd és a gondolkodás önmagukban eléggé jelentékenyek; de ezeket sokkal felülmúlja ez a szunnyadó erő. Ha ez az erő aktivizálódhatna, igen nagy dolgok történének életünkben. Az a sok csodás történés, amelyet a modern parapszichológia fedezett fel, nem természetfeletti jelenség, csupán a lélekben elrejtett, lappangó erőt bizonyítja.

Néhány „felfedezés”, amelyet az ember Mesmernek a lélekben lappangó erőről szóló tanítása után tett mutatja, hogy milyen elemi erővel haladt előre a mozgalom amióta az ember megtalálta a titok kulcsát. 1784-ben Mesmer egyik tanítványa felfedezte a *tisztánlátást* (*clairvoyance*), mint a mesmerikus alvás gyümölcsét, és véletlenül rábukkant a *gondolatolvasásra* is.

A *telepátia* – a lélek és a lélek közti kapcsolatteremtés az érzékek segítségével nélkül – képessé teszi az embert, hogy a másik gondolatában olvasson, anélkül, hogy az mondana valamit. *Hipnotizmus, neurológia és pszichometria...* és még számtalan más felfedezés következett, ahogy múltak az évek. A hipnózis mesterségesen előidézett alvásszerű állapot, amelyben az egyén tökéletesen engedelmeskedik a hipnotizáló utasításainak. Nemcsak az ember, az alacsonyrendű állatok is hipnotizálhatók. A pszichometria pedig annak „felfedezése”, hogy a lélek cselekedhet az emberi testen kívül is, és a pszichometrikusan érzékeny ember úgy olvas a múltból, mint a nyitott könyvből.

Aztán másik felfedezés következett, melyet *statuolizmusnak* neveztek. Ez sajátos állapot, amelyet akaraterővel lehet létrehozni, és benne az ember mintegy kivetíti a lelkét bármely távoli helyre, és hallja, érzi, szagolja és ízleli, ami ott történik. Aztán egy másik felfedezés, melyet *pathetizmusnak* hívnak. Ennél az elme elvonhatja magát a szenvedés tudatától, és így betegségeket gyógyíthat. Eleinte maguk a tudósok is a természettudomány egyik ágának tartották ezeket a „felfedezéseket”.

A csodálatos jelenségek elszaporodásával azonban maga a parapszichológia is önálló tudománnyá lett. E tudomány művelői számára ezek a csodálatos jelenségek teljesen természetesek. Számunkra, akik hívők vagyunk, még természetesebbek, hiszen tudjuk, hogy ezek a lélek mélyén lappangó erő felszabadításának a következményei.

A pszichológusok hirdetik, hogy az embernek óriási erőkészlet áll rendelkezésére: az önuralom, a teremtő erő, a helyreállító erő, a hit ereje, a serkentés ereje, az újraélesztés ereje. Mindezek felszabadíthatók emberek által. Egyik lélektani könyv még odáig is elmegy, hogy azt hirdeti: *minden ember egyúttal isten is, csak éppen ez az isten börtönbe van zárva mibennünk. És ha ezt a bennünk lakozó istent felszabadítjuk, mindannyian istenek leszünk.* Mennyire hasonlítanak ezek a szavak a sátán szavához!

A közös szabály

Akár Kínában, akár nyugaton, a sokféle légzési gyakorlat, aszkétikus életmód, hipnózis, jövendölés, távolbalátás és távközlés az emberben lévő erők felszabadításának eredményei. Mindenki hallott a hipnózis csodáiról. Kínában vannak jövendőmondók, akik közismertek képességeikről. Naponta csak néhány ügyfelet fogadnak. Sok időt és energiát fordítottak arra, hogy tökéletesítsék magukat a mesterségükben. Jóslataik pontosan bevalnak. Buddhisták és taoisták szintén csodálatos teljesítményekre képesek. Előfordul olykor szélhámosság is, de többségükben a természetfeletti erő letagadhatatlan.

Mindezen jelenségek magyarázata nagyon egyszerű: vagy véletlenül, vagy éppen a gonosz szellem irányítása alatt, olyan aszkétikus gyakorlatokat folytatnak, amelyek alkalmassá teszik őket ilyen rendkívüli dolgok véghezvitelére. Vannak olyanok is, akiknek valamelyes tudományos ismeretük is van erről a bennük rejlő erőről, csak azt nem tudják, hogyan került az oda. Mi, akik Istentől tanítottak vagyunk, tudjuk, hogy ez a képesség az ember lelkében rejlő, és Ádám bukása folytán a test által megkötözött erő. Az erő elbukott az emberrel együtt, és Isten akarata az, hogy az ember többé ne éljen vele. A Sátán viszont arra törekszik, hogy kifejlessze az emberben ezt a lappangó képességet, és az ember olyan hatalmasnak érezze magát, mint amilyen Isten, úgy, ahogy a Sátán azt annakidején megígérte. Így az ember önmagát fogja imádni, azaz közvetve a Sátánt.

A parapszichikus kutatások mögött tehát a Sátán keresendő. Ő minden tőle telhetőt megpróbál, hogy felszabadítsa a lélek rejtett energiáit, és így érje el a célját. Aki kifejleszti lelke erejét, szükségszerűen a gonosz szellemmel találkozik, és annak eszközévé válik.

G. H. Pomber, a Föld legkorábbi korszakai (Earth's Barliest Ages) című könyvében ugyanezt állapítja meg egy másik szempontból: „Úgy tűnik, kétféle módszer van, amelyek segítségével az ember törvényellenes módon erőhöz és ismerethez juthat és tilalmas kapcsolatokat létesít. Aki az elsőt alkalmazza... annak testét olyképpen kell saját lelkének ellenőrzése alá rendelnie, hogy lelke erejét felszabadíthassa... Ezen képességek kifejtése természetesen csak keveseknek adatik meg, és még azoknak is csak hosszú és nehéz gyakorlás árán. Ennek célja a testet tökéletes engedelmességre betörni, és teljes közönyre jutni minden gyönyörrel, fájdalommal és érzelemmel szemben, hogy semmi se zavarja a jelölt elméjének nyugalomát és ne hátráltassa fejlődését... A második módszer a léleknek valamely idegen intellektus alá vettetése passzív módon.”

Amire egész figyelmünket fordítanunk kell, az az első módszer, azaz az ember saját lelkében rejlő erő aktivizálása. Pomber látásával tökéletesen egyetértünk. A buddhisták aszkétikus gyakorlatai, a taoisták légzésgyakorlatai és elvont elmélkedései, a hipnotizálók elmélkedései és gondolatösszpontosításai, az Egység Klubjának csendes üldögélői és a többi ezerféle meditáció, szemlélődés és gondolatösszpontosítás a gondolatlanság körül és hasonló cselekmények százai, amelyeket az emberek végeznek, ugyanazon szabályt követik, bármily különböző legyen is az ismeretük és hitük. Amit tesznek, nem más, mint hogy a nyugalom állapotába juttatják összekuszált gondolataikat, hullámzó érzelmeiket és gyenge akaratukat, testüket teljesen leigázzák és így szabadítják fel a lélekben rejlő erőt. Hogy ez miért nem nyilvánul meg mindenkiben, annak az az oka, hogy nem mindenki képes áttörni a test korlátait és tökéletes nyugalomba hozni valamennyi megnyilvánulását.

Néhány tény

Nemrég megismerkedtem egy indiai emberrel. Beszélt nekem egy hinduista barátjáról, aki meg tudta mondani az emberek titkait. Egyszer ki akarta próbálni ő is hinduista barátja képességét. Meghívta magához, és lám, a hindu részletesen felsorolta minden fiók tartalmát. Aztán megkérte, menjen ki, amíg ő egy igen értékes holmit vászonba takar és elrejt egy lezárt fiókban. Mikor hindu barátja visszatért, tévedhetetlenül megnevezte az értékes tárgyat. Ez kétségkívül a hosszas gyakorlat után kifejlődött lélekerő bizonyítéka, amely áthatol az anyag határain.

Mrs. Jessie Penn Lewis a következőket írta: „Találkoztam egyszer Észak-Indiában egy emberrel, aki bejutott Simlának, az indiai kormány nyári székhelyének legmagasabb köreibe, és aki egy este beszélt nekem az indiai és más ázsiai országokbeli mahatmákkal való ismeretségéről. Elmondta, hogy ő hetekkel és hónapokkal előre meg tudja mondani a nagyobb politikai események bekövetkezését. Nincs szüksége újsághírekre és táviratokra. 'Ezek már csak a megtörtént eseményeket jegyzi fel, mi azonban tudjuk az eseményeket, mielőtt bekövetkeznek' – mondta. De hogyan tudhatja a Londonban élő ember, mi történik Indiában, és viszont? Számomra egyetlen magyarázat a *lélekerő*, amelyet kisugároznak azok, akik ismerik a mahatmák titkát.”

Wild Szellemi Dynamikájából (Spiritual Dynamica) idézve, Pember feljegyezte: „...a beavatott belelát mások elméjébe. Lelki ereje által távolba is lelki hatásokat küld. Meg tudja gyorsítani a növények fejlődését, eloltja a tüzet, és Dánielként megszelídíti a vadállatokat. Lelkét el tudja küldeni a távolba, ahol nemcsak elolvassa mások gondolatát, hanem meg tud szólítani és meg tud érinteni távollévő tárgyakat. Sőt, távollévő barátjához el tudja küldeni szellemi testét, a fizikai testének tökéletes másában. A beavatott továbbá a körülvevő atmoszférában élő tudja varázsolni bármely tárgynak a formáját, vagy maga elé tud parancsolni bármely fizikai tárgyat.”

A keresztyén magatartás

Mindez a sok csodálatos jelenség a vallás és tudomány világában nem más, mint az ember rejtett lélekerejének megnyilatkozása, amelyet a gonosz szellem használ fel eszközként. Mindegyik ugyanazon szabálynak engedelmeskedik: áttöri a test korlátait és felszabadítja a lélek erejét. A keresztyének és ezek között az a különbség, hogy a mi csodáinkat kivétel nélkül Isten végzi a Szent Szellem által. A Sátán felhasználja az ember lelkében rejlő erőt, hogy annak hatalmas voltát bemutassa. Az ember lélekereje a Sátán munkaeszköze lesz gonosz céljának végrehajtásában.

Isten azonban sohasem az ember lélekerejével munkálkodik, mert az az Ő számára használhatatlan. Mikor újjászületünk, a Szent Szellem által születünk újjá. Isten a Szent Szellem és a mi megújult szellemünk által munkálkodik. Nem óhajtja lélekerőnket felhasználni. A bűneset óta Isten megtiltotta az embernek, hogy az eredetileg bírt lélekerejét újra használatba vegye. Ezért mondja az Úr Jézus olyan gyakran, hogy el kell vesztenünk lelki életünket, azaz lélekerőnket. Isten azt kívánja tőlünk, hogy ma ezt az erőt egyáltalán ne használjuk.

Ezzel nem akarjuk azt mondani, hogy minden, a világban végbemenő csoda csalás: el kell ismernünk, hogy sok valódi van köztük. De mindezeket a jelenségeket az Ádám bukása után elrejtett lélekerőnek felébresztése által hozzák létre. Nekünk, keresztyéneknek nagyon óvatosnak kell lennünk, hogy se szándékosan, se önkénytelenül fel ne ébresszük a lélek lappangó energiáit ebben az utolsó időben.

Térjünk vissza újból a könyvünk elején idézett ígerészekhez. Az idők végén a Sátán és a hatalma alatt lévő gonosz szellemek különleges műve az, hogy az ember lelke árucikké lesz. Az a cél, hogy a világ legyen feltöltve a lélek erejével. A *Győztesek (Overcomers)* c. folyóirat egyik levelezője ezt így fejezte ki: „A lélek (pszüché) erői csatarendbe álltak a szellem (pneuma) erőivel szemben.” Mindenki, akiben van szellemi érzékenység és látás, tudja, mennyire igaz ez a megállapítás. A lélek ereje sodró áradatként rohan velünk szembe. A Sátán felhasználja a tudományt (pszichológiát, parapszichológiát), a vallást, sőt még a gyanútlan gyülekezeteket is (amikor az kifejezetten a természetfeletti jelenségeket erőlteti, és amikor nem vizsgálja meg a természetfeletti erőket a Szentírás fényénél), és így a sötétség erejével tölti meg ezt a világot. Ez a Sátán végső előkészülete az Antikrisztus megjelenéséhez. Az igazán szellemi emberek (vagyis azok, akik visszautasítják a lélek erejét) érzik maguk körül a gonosz szellemek ellenállásának fokozódását. Egész atmoszféránk olyan sötét, hogy alig látjuk a haladás irányát. De mindez egyúttal Isten élőkészülete is az övéinek elragadtatására.

Meg kell értenünk, mi a lélekerő, és mit képes véghezvinni a léleknek ez az ereje. Urunk visszatérte előtti az efféle jelenségek megsokszorozódnak, talán még meg is százszorozódnak. A Sátán sok csodálatos tettet visz majd véghez, hogy szolgálatába állítsa ezt a lélekerőt, és elnémítsa Isten választottait.

Közeledünk a nagy hitehagyás korszakához. „Az idő rohanást közeleg” – ez Mrs. Penn Lewis megfigyelése. Az Isten és az ember ősi ellensége a kezét a kormányrúdra tette, és a világ a felé a sötét óra felé rohan, amikor a Sátán – egy kis időre – valóban a világ istene lesz és uralkodik egy „felsőbbrendű ember” által, akinek megjelenése már nem késhet soká. Mi a lélekerő? A Szentírás tanulmányozása és a Szent Szellem világossága tudatossá kell tegye a hívőben, hogy ez az erő olyannyira pokoli, hogy el fogja árasztani a nemzeteket mindenütt a világon, és az egész földön káoszt fog teremteni.

A Sátán most ezzel a lélekerővel akarja helyettesíteni Isten evangéliumát és annak erejét. Megkísérel elkápráztatni az embereket a lélek erejének csodáival, hogy üres vallásoskodás felé terelje őket. Felhasználja a lélektani kutatások eredményeit is, hogy általuk kételyt támasszon a keresztyénség természetfeletti eredményeivel szemben, hogy elhitesse az emberekkel: az Isten ereje hasonló a lélek rejtett erejének megnyilvánulásához. A Krisztus általi megváltást a lélekerővel akarja helyettesíteni. Az a modern kísérlet, melynek az a célja, hogy hipnózis útján megszüntesse a rossz szokásokat és a rossz vérmérsékletet, szintén ennek az előfutára.

Isten gyermekeit csak az védi meg, ha ismerik a különbséget a szellem és a lélek ereje között. Ha Krisztus kereszthalálát nem vonatkoztatjuk közvetlenül a saját elbukott életünkre és ha a Szent Szellem által nem létesül valóságos kapcsolatunk a feltámadott Úrral, akkor akaratlanul is a lélekerő kifejtésének irányában tolódik el az életünk.

Segítségünkre szolgálhat, ha ismét Mrs. Penn Lewist idézzük: „Ma a küzdelem a lélek és a Szellem erői között folyik. Krisztus Teste (a Gyülekezet) a Szent Szellem benne levő energiája segítségével a menny felé tart. A világ atmoszférája viszont a lelki áramlatoktól terhes, amelyek mögött ott vannak összevegyülve a levegőbeli hatalmasságok. Isten gyermeke számára csak az nyújt biztonságot, ha személyes tapasztalatává válik a Krisztussal való élet, amikor Krisztussal együtt Istenben van elrejtve az élete, tehát felülemelkedett a világ fejedelme mérgezett atmoszféráján. Krisztus vére megtisztította. Krisztus keresztye által meghalt a bűnnek. A feltámadott és mennybement Úr pedig a Szent Szellem ereje által megragadja, irányítja és győzelemre segíti az Ő Testét, mígnem egyesül majd feltámadott Fejével.”

Fel kell ismernünk, hogy a lélek rejtett erejének felszabadítása mögött milyen hatalmak működnek. Bárcsak szívünkbe vésődne, hogy ahol a lélek ereje működik, ott a gonosz van jelen. Nem arra az erőre van szükségünk, amely önmagunkból, hanem arra, amely a Szent Szellemből fakad. Különösképpen nemet kell mondanunk a lélek rejtett erejének, nehogy a Sátán kezébe essünk. Mert a lélek ereje Ádám bűnesete által a Sátán hatalma alá került és azt szolgálja. Legyünk azért nagyon óvatosak a Sátán ámitásaival szemben.

A keresztyén ember és a lélekerő

Láttuk már, hogy mikor Isten Ádámot teremtette, rendkívüli és csodálatos képességekkel ruházta fel. Ez az erő Ádámmal együtt elbukott. Tudatlan emberek úgy vélik, hogy a bűnesetkor Ádám el is veszítette ezeket az erőket. A modern parapszichológia azonban azt bizonyítja, hogy Ádám nem veszítette el ezt az erőt, csupán az elrejtetett a lelkében. Az elmúlt 5000 vagy 6000 esztendő során alig-alig akadt olyan ember a hitetlenek között, aki ezt a lélekerőt fel tudta volna szabadítani. A legutóbb eltelt 100 év során azonban egyre többen képesek lelkük rejtett erejét kifejteni. Ádám eredeti képessége tehát nem veszett el, csupán rejtve van testünk burkában. Ebben a mostani fejtegetésemben megkísérlem leírni a kapcsolatot a rejtett lélekerő és a keresztyén ember között. Mert ha nem ismerjük a veszélyt, nem tudunk védekezni ellene.

Négy tény

1. Ádámban szinte határtalan erő, csodálatos képesség rejtőzött. Ezt lélekerőnek nevezzük. A modern lélektani kutatások igazolják az emberben lévő ilyen képességet. Mesmer 1778-ban tett felfedezése óta egymás után szabadítják fel ennek a lappangó erőnek minden fajtáját – lélektani és vallási úton egyaránt. Jól jegyezzük meg: ezek az erők a bűneset előtt is megvoltak már az emberben, de utána lappangóvá váltak benne.
2. A Sátán arra törekszik, hogy az ember lappangó lélekerejét a maga ellenőrzése alá vonja. Jól tudja, hogy megvan ez az erő az ember lelkében, amely nagy dolgokat képes tenni. Ezért akar rendelkezni felette, és nem akarja Istennek átengedni. Már Ádám és Éva édenkerti megkísértetésének is az volt a célja, hogy lelkierejüket a hatalmába kerítse.
Gyakran szóltam már a jó és gonosz tudása fájának és az élet fájának szellemi jelentéséről. A jó és gonosz tudásának fája a függetlenség, a független cselekvés. Az élet fája viszont a függőség, az Istenbe vetett bizalom. Ennek a fának az értelmezése elmondja továbbá, hogy Ádám eredetileg csupán emberi lélettel rendelkezett, ezért rá volt utalva Istenre, hogy tőle kapja az isteni életet. A jó és gonosz tudásának fája viszont azt jelenti, hogy az ember nincs Istenre szorulva, hanem önmagában is élhet, dolgozhat, és gyümölcsöt teremhet.
Miért említem ezeket a dolgokat? Azért, hogy megmutassam Ádám és Éva bukásának okát. Ha fel tudjuk magunkban szabadítani Ádám lappangó erejét, mi is csodákra leszünk képesek. De szabad ezt tennünk?
A Sátán tudta, hogy az emberben van ilyen csodatevő erő, ezért kísértette meg azzal, hogy függetlenítsen magát Istentől. Az édenkerti bűneset az ember függetlenítsen Istentől. Ha ezt megértjük, lelepleződik előttünk a Sátán célja is. Az ember lelkét akarta megszerezni. Amikor az ember elbukott, eredeti képessége és csodálatos ereje is a Sátán kezébe került.
3. Ma pedig a Sátán megpróbálja felszabadítani a lélek rejtett erejét. Az ember bukása után Isten a test börtönébe zárta az ember lelkének erőit. Az erők a test börtönébe kerültek és elrejtettek, mint lappangó erő, amely jelen van, de nem működik. A bűneset után mindaz, ami a lélek birodalmába tartozik, a hústest ellenőrzése alá és börtönébe kerül. Minden lelki erőt ilyenképpen testi erők irányítanak. A Sátán célja, hogy szabaddá tegye az ember lelkének erejét azzal, hogy megtöri a test külső burkát, így felszabadítja a lelket a test bilincsből, s ezáltal nyilvánvaló lesz annak rejtett ereje. Ez van a Jelenések 18,13 üzenetében, amikor az emberek lelkét mint árucikket említi. Valóban az emberi lélek az ellenség fegyvertárának egyik hasznos eszközévé lett. Az ellenség kívánva kívánja, hogy az ember lélektani képességei áruraktárába kerüljenek.
4. Ennek a korszaknak a végén, de már a jelenben is igyekszik a Sátán elérni azt a célját, ami már az Édenkertben is vezette. Az édenkerti bűnesetben már kezdett úrrá lenni az ember lelkén, de még

nem aratott teljes sikert. Hiszen a bűneset után az ember egész lényé, tehát a lelkének ereje is a hús uralma alá került. Más szóval az ember pszichológiai erői fiziológiai erőinek az uralma alá kerültek. Nem sikerült a Sátánnak hatalmába kerítenie az ember lélekerejét, így a terve meghiúsult. Az azóta eltelt évezredek során szüntelenül arra ösztönzi az embereket, hogy fejtsek ki rejtett lélekerejüket. Ennek az eredménye a csodatevő vallásos vezérek előbukkanása a különböző korokban. Az utóbbi 100 évben az ellenség készül befejezni korábban meghiúsult tervét. Igyekszik felszabadítani az emberben rejlő erőket.

Hogyan használja a Sátán ezt a lappangó erőt? Milyen hasznot jelent ez a számára?

- a) Teljesíteni tudja azt az ígéretét, amelyet az embernek eredetileg tett, hogy ti. „*olyanok lesztek, mint az Isten*”. Csodatevő képességeik birtokában az emberek istennek tartják majd magukat, és nem Istent, hanem önmagukat fogják imádni.
- b) Zavart kelt Isten csodái tekintetében. El akarja hitetni az emberrel, hogy a Bibliában leírt valamennyi csoda pszichés eredetű, és így leszállítja az értékeket. Azt akarja, hogy az emberek elhiggyék önmagukról, hogy meg tudják tenni mindazt, amit az Úr Jézus megtett.
- c) Zavart kelt a Szent Szellem tekintetében. A Szent Szellem az emberi szellemet használja eszközül az emberben való munkája végzésénél, a Sátán viszont sok olyan eseményt produkál az ember lelkében, amely hasonlít a Szent Szellem munkájához. Hamis megtérést, hamis üdvbizonyosságot, hamis megújulást, hamis ébredést, hazug örömet és a Szent Szellem egyéb megtapasztalásainak utánzatait.
- d) Eszközként használja fel az embert az Isten elleni végső küzdelmében, ebben az utolsó világekorszakban. A Szent Szellem Isten csodatevő ereje; az emberi lélek viszont a Sátán csodatevő ereje. Az utolsó 3 és fél év (tehát a nagy nyomorúság) a nagy csodák korszaka lesz, amelyeket az emberi lélek fog véghezvinni, a Sátán irányítása mellett.

Mindezek összegezésésképpen látjuk, hogy

1. mindez a csodatevő erő már Ádámiban megvolt;
2. a Sátán célja, hogy úrrá legyen ezek fölött az erők fölött az utolsó időkben;
3. a Sátán különösképpen megsokszorozza erőfeszítését, hogy ezeket az erőket felszabadítsa;
4. abból a célból, hogy korábban meghiúsult célját végre megvalósítsa.

Isten és a Sátán munkája közötti különbség

Hogyan védekezzünk a megcsalás ellen? Különbséget kell tennünk Isten és az ellenség munkája között, a Szent Szellem és a gonosz szellem munkája között. A Szent Szellem minden művét az ember szelleme által végzi, az ellenség pedig az ember lelke által. A Szent Szellem az ember szellemét, az ellenséges szellem az ember lelkét veszi munkába. Ez az alapvető különbség Isten és az ellenség műve között. Isten munkáját a Szent Szellem indítja el, az ellenség munkája az ember lelkében veszi kezdetét.

A bűneset következtében emberi szellemünk halott, és ezért képtelen Istennel kapcsolatban lenni. Amikor az Úr Jézusban hitre jutunk, újonnan születünk. Mit jelent megváltottnak, vagy újjászületettnak lenni? Azt, hogy valóságos változás ment bennünk végbe. Ha hiszünk az Úr Jézusban, Isten bele plántálja a maga életét a mi szellemünkbe, és megeleveníti azt. Az Isten által adott új Szellem lényeges alkotórészünké lesz, megeleveníti a bűn miatt addig halott szellemünket.

A János ev. 3,6 elmondja nekünk, mi az újjászületés. „**Ami a Szellemtől született, szellem az.**” Ezékiel szintén így tájékoztat bennünket: „**Új szellemet adok belétek**” (36,26). Ezért az újjászületésben új szellemet kapunk.

Az Úr Jézus egy alkalommal azt mondta: „**A beszédek, amelyeket én mondok néktek, szellem és élet**” (Jn 6,63). Életünk és munkánk tehát mindenestől a Szellem hatósugarába kerül. „**Teljesedjete**

meg Szent Szellemmel" (Ef 5,18) azt jelzi, hogy ennek az új szellemünknek be kell teljesednie Szent Szellemmel. Más szavakkal: Isten feltölti szellemünket az ő Szent Szellemeivel.

A Szent Szellem a mi szellemünkben munkálkodik, de a gonosz szellem a mi lelkünkben. A Sátán csak a lélekben és csak a lélek erejével képes munkálkodni. Arra nincs lehetősége, hogy munkáját az ember szellemében kezdje el; munkája az ember lelkére szorítkozik. Amit az utóbbi 5-6-ezer évben végzett, azt teszi most is, és azt fogja tenni a jövőben is. Miért tűnik úgy, hogy a Sátán éppoly mindenható, mindenütt jelenvaló és mindentudó, mint Isten? Ennek oka az a hatalom, amit az ember lélekereje felett gyakorol. Elmondhatjuk, hogy míg a Szent Szellem Isten ereje, addig az ember lelke úgy látszik a Sátáné.

Nagy baj, hogy a legtöbb ember nem tudja: a sok aszkrétizmus, légzőgyakorlat és elvont elmélkedés a buddhizmusban és taoizmusban, a hipnotizálás Nyugat-Európában és a lélektani kutatás számos csodája mind az ember lelke rejtett erejének megnyilvánulása. Nem tudják, mennyire hatalmas a lélek ereje. Ne higgyük, hogy ez jelentéktelen probléma, amely csak a tudósokra tartozik. Mélységes hatása van ennek mindnyájunkra.

A lélek-erő két oldala

A Biblia tanítása szerint a lélek rejtett erejének két típusa van. Meg kell vallanunk, hogy ezt a két típust nem tudjuk tisztán megkülönböztetni egymástól; csak annyit mondhatunk, hogy a rejtett lélekerőnek két különböző típusa van: az egyik a rendes, az átlagos erő, a másik a csodálatos; az egyik a természetes, a másik a természetfeletti; az egyik az emberileg érthető, a másik túl van az érthetőség határán.

A pszichológia *lélek* fogalma tágabb, mint a Bibliáé. Amit a pszichológus *léleknek* vagy *szívnek* nevez, az két részt foglal magában: a *tudatot* és a *tudatalattit*. A tudatalatti rész az, amelyet a lélekerő csodálatos, természetfeletti részének tartunk. Noha a pszichológusok különbséget tesznek a tudatos és tudatalatti én között, alig tudják azt kettéválasztani. Csupán annyit tesznek, hogy a közönségesebb lelki megnyilvánulásokat az első kategóriába, a tudatba sorolják, míg a csodálatos, rendkívüli megnyilvánulásokat a másodikba, a tudatalattiba. Az átlagember rendszerint csak a közönséges megnyilvánulásokat tekinti a lélek hatáskörébe tartozóknak, nem tudva, hogy a rendkívüli és csodálatos jelenstégek szintén a lélek birodalmába tartoznak, de inkább annak tudatalatti részébe. Az egyes lelkekben rejlő erő különböző fokainak megfelelően egyeseknél inkább az előbbi típusú jelenségek, másoknál inkább az utóbbiak ismerhetők fel. Fontos, hogy akik az Urat szolgálják, ebben tájékozottak legyenek, különben őket is elragadják ezek a csodatevő erők, míg másokon segíteni próbálnak.

Hadd ismétljem a lélek és szellem közti különbséget: Ádám elbukott lelke a régi teremtéshez tartozik, de az újjáteremtett szellem az új teremtés. Isten az ember szellemében munkálkodik, mert ez az ember újjáteremtett élete, az új teremtés. A Sátán viszont az ember lelkét használja terepként, vagyis Ádám elbukott lelkét. Ő csak a régi teremtést használhatja fel, mivel az újjászületett élet az új teremtésben mentes a büntől.

Hogyan munkálkodik a Sátán ma a gyülekezetben?

Hogyan működik a Sátán az ember lelke által, és dolgozik annak rejtett erejével? Már sok példát idéztünk a buddhizmusból, tanizmusból, keresztyénségből, parapszichológiából stb. Most hadd illusztráljuk még néhány példával, hogyan használja a Sátán az ember lelkét szellemi dolgok megrontására. Ezzel segítünk keresztyén testvéreinknek, hogy meg tudják különböztetni, mi származik Istentől, és mi az ellenségtől. Lássák világosan azt is, hogyan használja Isten az ember szellemét, a Sátán pedig az ember lelkét.

Imádság

A Biblia imádságai értelmesek és nem együgyűek. Amikor az Úr Jézus minket imádkozni tanít, ezek az első szavai: „Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben”. Ő arra tanít, hogy a mennyben levő Atyához könyörögjünk, mi azonban gyakran az általunk elképzelt Istenhez imádkozunk. Imáinkat a mennyei Atyához kellene intéznünk, hogy meghallgatást találjon. Isten azt akarja, hogy hit által küldjük imáinkat a mennybe, függetlenül attól, hogy jól vagy rosszul érezzük magunkat, vagy egyáltalán nem érzünk semmit. Ha az általad elképzelt Istenhez imádkozol, és attól vársz meghallgatást, attól tartok, hogy különös érzéseid és tapasztalataid támadnak, sőt látomásaid is lesznek. Ezeket a Sátán adja, és vagy a lelked tudatos, vagy a tudatalatti részéből származnak.

Van olyan is, aki imáját a felé a személy felé irányítja, akiért imádkozik. Ez is veszélyes dolog. Tegyük fel, hogy egyik barátod több mint 2000 km-re van tőled. Imádkozol érte és kéred Istent, hogy újítsa meg az életét az Ige által, vagy azt kéred, hogy megtérjen. Ahelyett, hogy imáddal Isten felé tornél, összpontosított gondolataidat, várankozásodat és kívánságodat mind a barátod felé irányítod. Olyan az imádságod, mint a nyíl, amely gondolataidat, kívánságaidat és vágyaidat barátod felé viszi. Őt pedig annyira megragadja az erőteljes lelki közlés, hogy azt fogja tenni, amit te kívánsz. Te azt hiszed majd, hogy az imádságod hallgattatott meg. De ha nem is tudsz a hipnózis törvényeiről, amit tettél, azt a hipnózis szabályai szerint tetted. Saját lelki erődöt mozgósítottad a cél érdekében.

Miért van ez így? Mert nem a mennyei Atyához imádkoztál; imáid a felé a személy felé irányultak, azt árasztották el, azt ostromolták, akiért imádkoztál. Látszatra imádságot mondtál, valójában lehengerelted a másik személyt saját lelkierőddel. Ha lelkierődöt latba veted, amikor valakiért imádkozol, akkor a te lelkierőd hat rá. Ez a lelkierő egyik alaptörvénye, s ez éppoly biztosan hat, mint amilyen biztos, hogy megégeted a kezed, ha tüzes vashoz nyúlsz.

Soha ne imádkozzunk azért, hogy valaki bűnhődjék, ha nem azt teszi, amit tőle várunk. Ezzel az imádsággal szenvedést okozunk neki, mi magunk pedig a szenvedésének előidézője leszünk. Amikor imádkozunk, Isten felé, és ne ember felé tegyük azt. Én magam is megtapasztaltam már az ilyen ember-felé való imádság rossz hatását. Néhány évvel ezelőtt több mint egy évig beteg voltam. Ezt 5 vagy 6 személy „imabombázásának” köszönhettem. Minél inkább imádkoztak, annál inkább elgyengültem. Végül felfedeztem betegségem okát. Elkezdtem az ellenállást az imádságokkal szemben, kérve Istent, szabadítson meg attól, amit azok rám imádkoztak. Így meggyógyultam.

Ezzel kapcsolatban hadd idézzem még egy hívő testvér levelét: „Éppen most szenvedtem végig az ellenség borzalmas támadását. Vérzés, szívroham, légszomj, kimerülés: egész testem elgyengült. Akkor imádság közben hirtelen rájöttem, hogy imádkoznom kell a pszichikus erők ellen, amelyeket (pszichikus) imádsággal szabadítottak rám. Az Úr Jézus vérében való hit által leráztam magamról azokat, és a hatás feltűnő volt. Légzésem azonnal normális lett, a vérzés megszűnt, a kimerültség elmúlt, minden fájdalmamnak vége lett és az élet visszatért testembe. Azóta egyre frissebb és erősebb vagyok. Isten ezzel a szabadulással tudatta velem, hogy állapotomat megtévedt lelkek egy csoportja ellenem való imádságának köszönhetem. Isten azóta felhasználta a szolgálatomat és közülük kettőt felszabadított, de a többiek megmaradtak nyomorúságos vermükben...”

Erő a szolgálatra

Ha egy evangéliumi összejövetelelen jelen van egy olyan testvér aki az Úrban tapasztalatokban gazdag, meg tudja mondani, hogy az előadó lelki vagy szellemi erő által szól-e. Egyszer egy barátom elmondta, hogy milyen hatalmas erővel prédikált az igehirdető. Mivel soha nem találkoztam még ezzel a prédikátorral, azt mondtam, nem tudok véleményt nyilvánítani. De egy papírra felírtam néhány szót és odaadtam a barátomnak. Azt írtam: „Tele erővel, de milyen erővel?” Ez a barátom nem volt olyan tapasztalt az Úr dolgaiban, mint a felesége. Nem értette, miért írtam azt, így a feleségéhez fordult. Amaz, elolvasva a cédulát, így szólt: „Valóban, az a kérdés, milyen erővel volt a prédikátor betöltve?” Az erő nem attól függ, hogy milyen keményen döngeti a szónok az emelvényt. Különbséget kell tennünk, hogy az előadó szellemi, vagy lelki erő által szól-e.

Két irányból is megítélhetjük ezt az erőt: az igehirdető és a hallgatóság irányából. Ha az igehirdető egy régebbi igehirdetését veszi elő – azzal a meggondolással, hogy arra már egyszer sokan megtértek – és azzal a reménnyel, hogy ezúttal is így lesz, kétségkívül lelki erő működik benne.

Az a helyes magatartás, amilyen pl. *Evan Roberts*é volt, akit Isten 1904-1905 évi walesi ébredésben használt fel, aki semmiképpen nem akart a maga lelkének erejével hatni, sőt kérte az Urat, hogy kösse meg benne saját lelkének erejét és mindazt ami az ő régi énjéből való.

Aki szolgál, annak Ismernie kell a két erő közötti különbséget. Tudnia kell, mit végzett a saját lelkének ereje, és mit Isten ereje által.

A Szent Szellem munkája háromfele:

1. megújít bennünket;
2. bennünk lakozik, hogy megteremhessük a Szellem gyümölcsét és
3. eltölt bennünket erővel a tanúbizonyoságtételhez.

Valahányszor a Biblia és a Szent Szellem ereje találkoznak, abból mindig szolgálat vagy bizonyoságtétel születik. Ez a Szent Szellem hozzánkjövetelére és nem a bennünk végzett munkájára vonatkozik. Világos, hogy a Szent Szellem ereje a bizonyoságtévként szolgál, a bennünk lakozása a gyümölcsstermésre való. A Biblia eredeti szövege a Szent Szellem erejéről mindig úgy szól, hogy az lesz áll, vagy eljön reánk, míg a gyümölcsstermést tekintve a Szent Szellem bennünk lakozásáról beszél.

Miért szól az Ige a Szent Szellem erejéről úgy, mint ami reánk száll? Azért, mert az alkalmassá tevő erő rajtunk kívül van. Nem tudunk rendelkezni vele. Ezért, ha pl. az összejövetel előtt megkérdezik tőlem, hogy bízom-e az összejövetel sikerében, vagyis hogy emberek megtérnek, akkor meg kell vallanom, hogy erre nézve semmi biztosítékom nincs. Az erő, amely ezt munkálja, rajtam kívül van. A Szent Szellem ereje nem áll az én ellenőrzésem alatt. De ahol lelki erők munkálkodnak, ott biztosnak érezheti magát a szolgáló a dolgában. Bizakodhat abban, hogy a szolgálat sírásra készíti az embereket és megtérésre indítja őket. Ez a dinamikusnak nevezett erő nem más, mint a lélek ereje.

Egyszer úgy éreztem, erőtlenség volt a szolgálatom. Bár mások azt mondták, hogy megfelelt, én azonban meglehetősen gyengének éreztem. Elmentem tehát egy tapasztaltabb nőtestvérhez, *Margaret E. Barber*hez. Azt mondtam neki: „Önök olyan nagy az ereje, miért nincs erőm?” Jól ismertük egymást, és ő gyakran segített nekem szellemi dolgokban. Komolyan rám nézett, és azt kérdezte: „Milyen erőt akar, olyat, amit érez, vagy olyat, amit nem tud érezni?” Ahogy a kérdést elmondta, már mindent értettem. Azt feleltem tehát: „Olyat, amit nem tudok érezni.” Erre így szólt: „E ne felejtse, hogy az embereknek nem kell érezniük a Szent Szellemtől való erőt. Az ember dolga az, hogy Istennek engedelmeskedjék. Mert a Szent Szellem ereje nem azért adatik az embernek, hogy érezze azt.” (Vigyázat: a szellemi érzékelés más dolog!)

A mi dolgunk az, hogy kérjük Istent, kötözze meg lélekerőnket, vagyis saját erőnket. A mi dolgunk, hogy feltétel nélkül engedelmeskedjünk Istennek, a többit pedig bízunk öreá.

Aki lélekerővel szolgál, az olyan, mint a hipnotizőrök, akik tudják, hogy bizonyos cselekedetüknek milyen hatása lesz. Ismerik a folyamatot, az első lépéstől kezdve az utolsóig. A prédikáló emelvény azért veszedelmes, mert sok igehirdető nem tudja, hogy saját lélekerejét használja ott. Azt hiszi, felülről való erővel rendelkezik, pedig csupán saját pszichológiai erejét használja annak érdekében, hogy az embereket megnyerje.

Vannak, akik azt ajánlják, legyenek az igehirdetők jártasak a pszichológiában, hogy annak segítségével is hassanak az emberekre. Én azonban erősen ellenzek minden ilyen módszert. Mert még ha tudjuk is, hogyan hassunk az emberekre pszichikus úton, tudatosan kerülnünk kell annak alkalmazását. Megbízhatatlan valami az érzélem.

Ne feledjük, hogy minden szolgálat hatása, amelyben az érzelmet használjuk fel, múltó és megkérdőjelezhető. A Szent Szellem erejében végzett szolgálatban az embernek nem kell saját erejét

megfeszítenie, vagy bármit is önmagától tennie. Ha pedig a lélekerő lép működésbe, akkor minden energiáját latba veti az ember és különböző módszeres fogásokat alkalmaz, mint a sírás, kiabálás, ugrálás, újra meg újra énekkar szerepeltetése, vagy megindító történetek elmondása. (Ezzel nem azt akarom mondani, hogy nem szabad történetet beiktatni, vagy egy-egy kórust énekelni, csak illő mértéktartással kell mindezt tenni.) Ezek egyedüli célja ugyanis az, hogy a hallgatóság figyelmét felkeltse.

Vannak igehirdetők, akik valóságos mágneses vonzerővel bírnak. Bár nem tudnak ékeesebben szólni, mint mások, mégis valósággal vonzzák magukhoz az embereket. Gyakran hallom én is: „Önnek olyan nagy befolyása van X. Y-ra. Miért nem téríti meg?” Erre azt szoktam mondani: „Nem sokat érne ez.” Ha ezt tenném, csupán lelki hatást gyakorolnék rá, és nem szellemi. Sokan azt hiszik, hogy a keresztyénség valami pszichikus jelenség, tehát a pszichológia körébe tartozik. Ha Isten Szent Szellemének ereje nem vonzza szüleidet vagy gyermekeidet, a te természetes vonzóerőd – bármily nagy legyen is – hiábavaló. Még ha így tudnál is hatni rájuk, mit nyernének vele?

Béke és öröm

Mi a keresztyénség legnagyobb nyeresége? Az Istennel való teljes egység és önmagunk tökéletes elvesztése. A modern pszichológia is tanítja, hogy az ember egyesülhet a láthatatlan „lélek”-kel oly mértékben, hogy elveszíti az énjét. *Dr. Franck Buchman*, az *Oxford csoport* mozgalom alapítója volt ennek a pszichológiának a szószólója. Egyik tanítása az elmélkedésre vonatkozott. Szerinte ahhoz, hogy Istennel találkozzunk, csupán elmélkednünk kell. Nem kérte az embereket arra, hogy reggelenként olvassák a Bibliát, csak azt, hogy elmélkedjenek és aztán imádkozzanak. Szerinte az első gondolat, amely az imádság után támad, az Istentől adott gondolat. Eszerint kell élnünk egész napon át. Ki gondolná, hogy ez is csupán egyik válfaja a csendesen üldögélő, elvont elmélkedésnek? És mi a hatása az efféle elmélkedésnek? Azt mondja: békességgel és örömmel töltsd el. Ha nyugodtan eltöltesz egy órát úgy, hogy gondolatodat egy bizonyos dologra irányítod – legyen az bármi – akkor is megnyered azt, amit békének és örömmel lehet nevezni. Még ha gondolatlanságban elmélkedsz is egy óra hosszat, akkor is feltétlenül megnyered az úgynevezett békét és örömet. De ez nem Istentől való.

A legtöbb embernél az elmélkedés nem más, mint egyfajta lelki műtét. A keresztyén hitnél más az eset. Nekünk nem szükséges Istentől elmélkednünk, mivel már bennünk van Isten élete. Ismerhetjük őt érzelmeinktől függetlenül. Belső vezettetésünk van Isten megismerésére. Ráadásul miénk Isten Igéje is. Amit Igéje mond, azt hisszük. Ha van hitünk, nem kell törődnünk azzal, hogy mit érzünk. Itt van a különbség a keresztyén hit és a pszichológia között.

Csodák

Nézzük a csodákat. Én személyesen nem vagyok ellenük. Tulajdon szememmel láttam azonnal történt, hitből való gyógyulásokat. Vannak, akik azt vallják, gyógyítani tudják a betegségeket. Mi a gyógyítás elferdült módszerei ellen szólunk. Ami a látomásokat illeti, én magam is nyertem már ilyen módon kijelentést. Ilyesmi van a Bibliában is. De ellene vagyok az olyan látomásoknak, amelyek törvénytelen, igeellenes módon keletkeznek.

A Biblia szól a kézzel való megkenetésről és az olajjal való megkenetésről. Vannak azonban olyanok, akik kézzel való megkenetés közben erőteljesen döngölik az illető fejét vagy nyakát, és közben kérdezzétek: hogy érzi magát. A masszírozás következtében természetesen bő vérellátást kap a nyak. Olyan aljas trükk ez, hogy még a hipnotizőrök is visszautasítják az alkalmazását. Tudjuk, hogy a koponyánk hátsó részén egy nagy ideg van, amely közvetlenül a gerinchez kapcsolódik. Az, aki masszíroz, nem is tudja, hogy tulajdonképpen a hipnózis egyik fajtát alkalmazza. Az, akit masszíroznak, úgy érzi, hogy meleg áram fut végig a gerincén, és még meg is gyógyulhat. Igen, ám, csak hogy itt az ember szunnyadó pszichikai

ereje nyilvánul meg. Még ha jobban is lesz a beteg, nem fogadhatom el ezt a gyógyulást Istentől jövő gyógyulásnak.

Ezt olvasva sokan azt kérdezhetik: „Ha így van, akkor nincsenek valóságos csodák sem?” Természetesen vannak, és hálát adunk Istennek azokért a csodákért, amelyek Tőle származnak. De meg kell állapítanunk, hogy ha a csoda nem Istentől való, akkor annak forrása rendszerint az emberben lappangó lélekerő.

Itt kell néhány szót szólni a Szellem-keresztségről (vagy: Szentlélek-keresztség). Sokan úgy keresik a Szent Szellemmel való keresztséget, hogy bezárkóznak néhány napra egy kis szobába, hogy böjtöljenek, énekeljenek és imádkozzanak. Akik ezt teszik, azoknak elméje csakhamar eltompul, akarata elgyengül és szájuk különös, érthetetlen hangokat dadog (úgy vélik, nyelveken szólnak). Ilyenkor csupán a bennük szunnyadó lélekerő kel életre, ez semmiképpen sem a Szent Szellem keresztsége.

A Szellem-keresztség vagy Szentlélek-keresztség elnyerésére összegyűlők vég nélkül kiáltozzák a halleluját. Szinte transzba esve az agyuk eltompul és elkezdnek látomásokat látni. Hogyan is nevezhetnénk ezt Szellem-keresztségnek? Ez bizony a *lélek* keresztsége! Amit így nyernek az emberek, az nem a Szent Szellem ereje, hanem a lélek rejtett erejének a megnyilatkozása. Emberi gyakorlatból származik, nem Isten ajándéka. Nem ez a Szent Szellemben való bemerítés (keresztség) útja. Mégis sokan fáradhatatlanul másokat is erre az útra ösztökélnek, amelyre nem Isten tanította őket.

Ismerve a lélekerőt

Mary Baker Eddy, a Keresztyén Tudomány (Christian science) szektának a megalapítója tagadta a halált, a betegséget és a szenvedést; ennek ellenére meghalt. Krisztus Gyülekezete azonban túlélte, és azóta is virágzik. Még most is hangoztatják, hogyha a beteg hisz benne, hogy nem beteg, nem fog szenvedni. Ha a haldokló hisz abban, hogy nem fog meghalni, nem is hal meg. A tanítás nyomán sokan meg is gyógyultak. Prófétái csupán arra törekszenek, hogy megerősítsék az emberben a lélekerőt a fizikai szenvedés elkerülése érdekében. Az ember lelkében rejlő erő felszabadításával le lehet győzni a testi gyengeségeket. Éppen a lélek rejtett erejének kifejlesztése következtében napjainkban szaporodnak a csodák. Köztük sok természetfeletti és ámulatba ejtő. Pedig ezek csupán a lélek rejtett erejének megnyilvánulásai. Én ugyan nem vagyok próféta, de tudom, hogy az elkövetkező időkben növekszik a lélek rejtett erejének megnyilvánulása. Az utolsó időkben ugyanis az ellenség fokozott mértékben felhasználja majd az ember lélekerejét, hogy művét véghezvigye általa. Ha sikerül neki ezt az erőt megszerezni, nagy csodákat fog tenni.

Kétféle ember van, kétféle szélsőséges beállítottsággal. Az egyik azt állítja, hogy nincsenek csodák. Mikor isteni gyógyítás csodájáról hallanak, nem hisznek benne. A másik annyira hisz a csodákban, hogy azzal nem is törődik, milyen forrásból erednek azok – Istentől, vagy az ellenségtől. Napjainkban óvakodnunk kell mindkét szélsőségtől. Ha csodáról hallunk, fel kell tennünk a kérdést, hogy Istentől vagy az ellenségtől való-e? Isten Szent Szelleme, vagy az emberi lélek ereje cselekedte-e?

Képességeinket – elménket, akaratainkat és érzelmeinket – használnunk kell, de óvakodjunk a lelkünkben rejlő erő felébresztésétől. Értelmünk, érzelmünk és akarataink kifejítése nélkül nem lehet élnünk. Ha nem használjuk őket, majd használja a gonosz szellem. Ha azonban az ember ezen képességei mögött rejlő lelki erejét akarja felhasználni, akkor a gonosz szellem elkezd mindenféle hamis csodát művelni általa. Csak a Szent Szellem ereje által tett csoda valóságos. A Szent Szellemben megvan a maga működési törvénye. Mert meg van írva a Róm 8:2-ben „az élet Szellemének *törvénye...*” Hála Istennek, a Szent Szellem valóság, és a Szent Szellem törvénye is valóság. Azok a csodák, amelyek a Szent Szellem törvénye szerint mennek végbe, Istentől valók.

Végtelenül nehéz dolog egy mohamedánnak Krisztusban hinni. Ezért viszonylag nagyon kevesen lesznek keresztyénné. Hogyan imádkoznak a moszlimok? Naponta háromszor a mecsetjükben. Azt

mondják, ha bármit véghez akarnak vinni, tízezzrel imádkoznak érte egyszerre. „Figyeljétek meg a mohamedánokat, amint a Delhi vagy Jumna mecsetekben imádkoznak – írja *Mrs. Penn Lewis* – ahol Mohamednek mintegy százezer követője gyűlik össze a mecseten belül és még ennél is nagyobb tömeg imádkozik velük a mecset körül. Miért imádkoznak? Azért, hogy Törökország felszabaduljon a fehér faj uralma alól. És lelki erejükkel győzelmet is arattak. Elég, ha megnézzük a sevresi szerződés korrekcióját – folytatja *Mrs. Penn Lewis* – amely visszaítélte Törökországnak mindent, amit elvesztett. A keleti népek győzelmet arattak a nyugatiak fölött. Az indiai embermilliók ezt egyedül a lélek erejének tulajdonítják.” Sajnos, sok keresztyén ember imádsága is a lélek ereje által teljesül, nem Isten által. Ugyanúgy érik el a céljukat, mint a mohamedánok.

Nézzük, milyen erőket mozgósít a hinduizmus. Vannak hinduk, akik tűzön járnak és nem égnek meg. És ez nem csalás. Hosszú sétát tesznek mezítláb a vörösén izzó vason és sértetlenek maradnak. Mások szöges deszkán fekszenek, mint az ágyon (természetesen a kezdők még érzik a kínt és a fájdalmat). Ez is a lélekerő kifejlesztésének eredménye. Milyen végzetes dolog, ha a keresztyén hívők is ugyanolyan erő által tesznek csodákat, mint a hindu fakírok!

Előfordul, hogy összejövetelek alkalmával a keresztyének bizonyos rájuk nehezedő nyomást éreznek, sőt olykor bibliaolvasás és imádság közben is visszahúzó erő hat rájuk, minden külső ok nélkül. Mindez a Sátólól van. A világ minden táján élő tapasztalt keresztyének tudatában vannak, hogy a világekorszak végén egyre komolyabbak az ilyen támadások. Mivel a világ egész atmoszférája terhes a felszabadult lelkierőtől, az Úr drága vére alá kell rejtőznünk, hogy az védjen meg bennünket.

Még ha óriási katedrálisban is hallgatjuk az igehirdetést, azonnal megérezzük van-e jelen lélekerő, van-e valami nyugtalanító a gyülekezetben. Lehet, hogy a prédikátor bejelenti, hogy néhányan megtértek. Ha az az erő Isten Szellemétől jött volna, tisztának és világosnak éreztet volna a légkört. A nagy tömeg valósággal ösztönzi az ellenséget a lélekerő alkalmazására, így nem odaillő erők működnek a megtérésekben. Bárcsak látnánk a különbséget, hogy félre ne vezessen bennünket a kísértő!

Elérkezett az idő, amikor a Sától minden energiáját latba veti és minden rendelkezésére álló eszközt felhasznál, hogy felszabadítsa a lélek rejtett erejét a vallásos, lélektannal foglalkozó, sőt hívő keresztyén emberekben is. Ezzel a ténnyel szembe kell néznünk. Kérjük az Urat adja világosságát, hogy fényénél mindig lássuk a különbséget!

Szellemi erő a lélekerő ellen

Láttuk, mire képes a lélek ereje, és hogyan kell különbséget tennünk az Istentől és a nem Istentől való dolgok között. A jelen világkorszak végén sok csodának és természetfeletti jelenségnek lehetünk tanúi. A kérdés: Itten munkái ezek, vagy valami más erőtől valók? Tudnunk kell különbséget tenni a szellemi és a lelki jelenségek közt. Most tovább fogjuk tárgyalni, hogyan működik a lélekerő, milyen módszerrel munkálkodik. Ez az ismeret segítséget ad majd annak felismeréséhez, hogy mi Istentől való és mi nem.

Prófécia a Bibliában

Először nézzük meg az Írást, és ismerjük fel, melyek a jelei a jelen világkorszak végének és az Úr közeli visszajövetelének.

„Mert hamis Krisztusok és hamis próféták támadnak, és nagy jeleket és csodákat tesznek, úgy, hogy ha lehet, még a választottakat is elhitessék” (Mt 24,24).

„És a vadállat, amelyet láttam, hasonló volt a párduchoz; lába mint a medve lába, és szája mint az oroszlán szája. És a sárkány odaadta neki erejét és trónját és nagy hatalmát. És úgy láttam, hogy egyik feje halálosan megsebesült, de halálos sebe meggyógyult: És csodálkozva nézett az egész föld a vadállatra. És imádták a sárkányt, aki a hatalmat adta a vadállatnak... és adatott neki hatalom, hogy így cselekedjék negyvenkét hónapon át... És az előbbi vadállatnak minden hatalmát gyakorolja annak szeme láttára; és azt is cselekszi, hogy a föld és annak lakosai imádják az első vadállatot, amelynek halálos sebe meggyógyult. És nagy jeleket tesz, és azt is, hogy tűz száll le az égből a földre, az emberek szeme láttára” (Jel 13,2-5; 12-13).

„És akkor fog megjelenni ama törvénytíró – akit az Úr Jézus megöl szájának leheletével és megsemmisít az ő dicsőséges eljövételével –, akinek eljövetele a Sátán munkája, a hazugság minden hatalmával, jelével és csodájával, és az igazságtalanságnak mindenféle csalásával azok romlására, akik elvesznek; mivel nem voltak hajlandók szeretni az igazságot, hogy megtartassanak” (2Tesz 2,8-10).

Mielőtt ezeket az igeszakaszokat magyarázni kezdenénk, kérlek, figyeljétek meg, hogy a 2Tesszalónica 2,9-ben ez áll: „a hazugság minden csodájával”, tehát valóságos csodákról van szó, amelyeknek célja azonban a nép elámítása. Ezek a jelenségek nem a képzelet szüleményei, hanem tények. De céljuk csalárd.

Az imént olvasott mindhárom igeszakasz egy dologról szól: ezek azok a dolgok, amelyek majd a nagy nyomorúság idején fognak bekövetkezni. Kétségkívül azonban közülük egy s más még a nagy nyomorúság ideje előtt megtörténik. Ez megegyezik a Biblia egyik nyilvánvaló törvényszerűségével: még a prófécia valóra válása előtt hasonló dolgok történnek, amelyeket mintegy a beteljesedés előfutárainak tekinthetünk. A prófécia alapos ismerői megegyeznek abban, hogy már a mi korunkban is fognak történni olyan dolgok, amelyek majd a nagy szorongatás idején következnek csak be, de most még nem olyan erővel zúdulnak ránk.

Az idézett bibliai részek megmutatták nekünk a nyomorúság korának jellemző vonásait. Nagy csodák és jelek fognak abban az időben történni. Az Úr visszajövetelét közvetlenül megelőző időben a Sátán nagy buzgalommal tesz majd jeleket és csodákat; hogy előkészítse az Antikrisztus útját. Közismert tény, hogy valakinek az érkezése előtt már látjuk az árnyékát és halljuk a hangját. Éppen így most – a nagy nyomorúság előtt –, már látjuk az árnyékát és halljuk a hangját azoknak a jeleknek és csodáknak, amelyek majd akkor következnek el. Mivel a jelek és csodák a leghétköznapibb dolgok lesznek a nagy nyomorúság alatt, számíthatunk rá, hogy már most egyre fokozódik a számuk.

Személyes megjegyzés

Mielőtt tovább mennék, szeretnék megjegyezni valamit. Én nem vagyok csoda-ellenes. Sok csodát jegyez fel a Biblia, amelyek rendkívül értékesek és fontosak. Hangsúlyoztam már, hogy a hívő embernek több szempontból fejlődnie kell:

1. Megtérése után növekednie kell a Biblia megismerésében.
2. Meg kell legyen benne a vágy a szellemi életben való növekedés iránt, a győzelmes, szent élet, a tökéletes szeretet stb. iránt. Ez rendkívül fontos.
3. Buzgón kellene igyekeznünk, hogy lelkeket nyerjünk meg.
4. Tiszta szívvel kellene Istenben bízunk, hogy megláthassuk a csodatevő Istent.

Napjainkban sok hiba van a gyülekezetekben. Sok hívőt egyéb sem érdekel, mint a Szentírás tanulmányozása. Nagyszerűen ismerik az írást, de nem igyekeznek arra, hogy szellemiekben növekedjenek. Mások viszont törekszenek a magasabbrendű életre és Isten mélységeinek kikutatására, de elhanyagolják a többi három dolgot. Másokban ismét megvan a buzgóság, de nincs bennük ismeret. Az ilyen féloldalas élet nem egészséges. Egyáltalában nem meglepő, hogy ma nincs hiány a gyülekezetekben olyanokban, akik akár szövegében, akár szellemében tanulmányozzák a Szentírást, olyanokban sincs, akik mélyebb, gazdagabb életre igyekeznek, vagy akik buzgón törekszenek arra, hogy lelkeket megnyerjenek, de nagyon kevesen vannak olyanok, akik élő hittel bíznak Istenben és várnak Tőle valamit.

Minden hívőnek egyaránt kellene törekednie mind a négy dologra, hogy kiegyensúlyozott legyen az élete. Én nem vagyok a csodák ellen, sőt, igen nagyra értékelem azokat. De fontos, hogy józanul tegyünk különbséget a valóságos és a hamis, hazug csodák között.

Ne feledjétek, hogy Isten minden művét a Szent Szellem által, a mi szellemünk közreműködésével végzi. Ő sohasem az ember lelkét használja fel. A Sátán az, aki felhasználja az ember lelkének erejét, azt a pszichikus erőt, amely a bűneset óta el van rejtve az ember testében. Ezért kikerülhetetlen, hogy az utolsó időkben életre hívja az Antikrisztust, neki adja minden hatalmát és tekintélyét, az pedig az ember lelkében rejlő erőre fog támaszkodni.

Most szeretnék néhány példával rávilágítani arra a tényre, hogy bizonyos jelenségek nem a szellem erejének, hanem a lélekben rejlő energiának a megnyilatkozásai. Miután szemügyre vettük a lélek erejének csodálatos vonásait, most lássuk azt az oldalát, ami nem csodálatos.

1. példa: Személyes evangélizáció

Ahogy más és más minden ember alkata, ugyanígy változó a lelki energiánk is. Egyeseknek erőteljesebb – olykor még mások gondolataiban is képesek az ilyenek olvasni. Úgy vélik, hogy ez hasznos, mert így megfelelő módon tudnak szólni ahhoz, akinek behatoltak a gondolkodásmódjába. Az ismeretnek ezt az útját azonban el kell vetnünk.

Hadd ábrázoljam ezt egy személyes tapasztalatommal. Ha az emberekkel beszélgetek, néhány mondat után könnyen megismerem a gondolataikat anélkül, hogy különösebben igyekeznék erre. Mikor elkezdtem az Urat szolgálni, azt hittem, hogy ez a természetes képességem nagy segítségemre lesz a szolgálatban. De mikor jobban megismertem a dolog lényegét, nem mertem tovább élni ezzel a képességemmel. Ha olykor megkísért a gondolat, rögtön imádkozom, hogy legyőzzem magamban.

Ha emberekkel beszélgetünk, nem szükséges tudnunk, milyen gondolat van bennük. Nem is hasznos, hiszen ami a lélekből ered, az úgyis csupa hiábavalóság. Ha valaki a lélek erejével dolgozik, nem hat építőleg a másik ember életében, még akkor sem, ha az illető azt vallja, hogy segítettek rajta. Ha tehát valaki hozzád jön segítségért, a legfontosabb dolog Istent kérni, mutassa meg neked, hogyan segíts rajta. El kell mondanod az Úrnak, hogy nem vagy tisztában az illető gondolataival, sem lelki és szellemi állapotával, azért teljes alázattal fordulsz Hozzá, hogy tanítson meg arra, amit mondanod kell. A teendőd tehát, arcra borulva várni és elfogadni Isten segítségét.

2. példa: Ébredési összejövétel

Az igehirdető testvérek gyakran elmondják, hogy amikor bemennek a gyülekezeti terembe, és azt rosszul megvilágítva, kevés hallgatóval, üres széksorokkal látják maguk előtt, szinte eltávozik belőlük az igehirdetéshez szükséges erő. Ha azonban a terem tündöklök a fényben, a széksorokat lelkes hallgatóság tölti meg, akkor szinte megsokszorozódik bennük az erő. De milyen erő?

Hadd mondjam meg őszintén, nem más ez, mint a saját lelkünk ereje. A Szent Szellemtől való erő nem befolyásolja a külső körülmény, környezet. Ha valaki meg akarja tudni, mi a lélekerő, csak el kell mennie egy nagyszabású, résztvevőkkel zsúfolt összejövételre, minden szükséges berendezéssel ellátott terembe, és ott figyelnie a hallgatóság énekét és egyéb megnyilvánulásait. Hamar észrevehető, hogy a zsúfolt teremben sajátos erő van jelen. De milyen erő? Érzed, hogy valamiféle erő hat rád? Csakhogy ez nem a Szent Szellem ereje. Ez a lélek ereje.

De milyen alapon bélyegezzük annak? Figyeld meg, mit csinálnak az emberek. Ha énekelnek, egy irányba fordulva, harsogva énekelnek, és egész lélekerejük benne van az énekben. Ezt az erőt a sokaság jelenléte keltette életre. Milyen nagy ez az erő? Talán azért mentél közéjük, hogy segíts rajtuk, de inkább téged befolyásol a hely atmoszférája. Ez pedig nagyon veszélyes. Az Úr szolgálói közül sokan jönnek hozzám ugyanazzal, hogy ti. a gyülekezet atmoszférája, a résztvevők száma mennyire befolyásolja, segíti vagy gátolja a munkájukat. Mindig azt felelem nekik, hogy azért befolyásolják őket ezek a körülmények, mert a saját erejük, és nem a Szellem ereje által hirdetik az Igét.

3. példa: éneklés

Az ének igen gyakran nagy segítség a szolgálatban. Olykor viszont nem segít, mert csupán a lélekerő megnyilvánulása. Sokan járnak szívesen egyik vagy másik gyülekezetbe csak azért, mert ott nagyon szép zenét hallanak. Van olyan gyülekezet, amely több mint egy millió dollárt költött orgonára. Hallottam embereket úgy nyilatkozni, hogyha ilyen helyre mennek, abban a pillanatban, amikor meghallják az orgona hangját és az éneklést, lelkük máris az Úrnál van. Valóban, megtörténhetik ez is. De vajon igazán az Úrhoz kerültek? Felszabadítja és közelebb vonhatja-e Istenhez az ember szellemét egy ilyen zenei produkció? Ez lenne Isten módszere?

Attól tartok, az ilyen helyeken főként testies célokat szolgál a berendezés. Megpróbálják felkavarni az emberek érzelmét, és felkelteni vallásos hajlamát orgonával és énekkel. Az ilyen erő azonban nem Istentől, hanem az énektől és az orgonahangtól van. Mi is énekelünk, de nem az éneklés erejében bízunk. Csak az válik hasznunkra, ami a Szent Szellemtől való. Szellemünket semmi más nem érheti el.

Voltál már valaha távoli vidéki gyülekezetben? Én Isten kegyelméből meglátogathattam egyszer egy tengerparti kis falut, amelynek a lakói mind halászok voltak. Hivők is éltek köztük és a környéken. Tartottak összejöveteleket is, olykor 20, 30, 40, sőt 50 vagy 60 résztvevővel. Amikor együtt énekeltek, bizony nem volt valami szép az összhang. Egyik gyorsabban, másik lassabban énekelt, akik befejezték a sort, azoknak várni kellett a többiekre, míg azok is a végére értek. Elképzelhető, hogy ilyen körülmények között is lehet jó összejövetelet tartani? Egyik testvér, amikor az éneket hallotta, azt mondta, képtelen ezek után Igét hirdetni. Ha az erő belőle származik, és nem Istentől, akkor ez érthető. Ha a környezetet nézzük, az hat ránk. De ha a Szent Szellem indít bennünket, akkor nem mi kerülünk a környezet hatása alá, hanem mi tudunk hatni a környezetünkre. Rég bevált igazság ez, ragaszkodnunk kell hozzá. Ne támaszkodjunk saját lelkünk erejére, nehogy környezetünk befolyása alá kerüljünk.

Néha, ha a légkör nyomasztóvá válik, Isten felhasználhatja az éneklést, hogy az emberek megkönnyebbüljenek. Olykor az imádság is segít. De ha az éneklést és imádságot tesszük központtá, az a veszély fenyeget, hogy a lélekerőt szabadítjuk fel. Sok ember Istennel mit sem törődik hat napon át, aztán vasárnap elmegy az istentiszteletre. Hallják az éneklést, megtelnek melegséggel és örömmel. De vajon mi ennek a melegségnek és örömnak a forrása? Be tudom bizonyítani, hogy itt valami nincs

rendjén. Mert ha valaki hat napon át Istennel nemtörődöm módra él, s a hetedik napon úgy járul Isten elé, akkor legalábbis bűnösnek kellene éreznie, és meg kellene ítélnie magát. Miért ad mégis az ének meleg, örvendező érzést? Ez az erő nem Isten Szellemétől való. Nem akarok szörszálhasogató lenni, de le kell szögezmem, hogy *a túl sok éneklés felgerjesztheti a lélek erejét.*

4. példa: Bibliamagyarázat

Még a Biblia tanulmányozása is azzal a veszéllyel járhat, hogy a lélek szunnyadó erejét felszabadítja. Valaki pl. gondolkodóba esik a Szentírás egyik szakasza fölött. Nem érti, mit jelent. Mindig arra gondol, akár az utcán jár, akár az ágyban fekszik, vagy a szobájában dolgozik, vagy a vonaton ül. Hirtelen megvilágosodik előtte a dolog, és meg tudja logikusan magyarázni magának az igeszakaszt. Ha jó emlékező tehetsége van, meg tudja jegyezni, ha nem olyan jó a memóriája, felírja magának a jegyzetfüzetébe. Hát nem csodálatos az ilyen hirtelen megvilágosodás? Mégis fel kell tennünk a kérdést, megbízhatunk-e az ilyen ismeretben? Mert olykor származhat a lélekerőből is. A magyarázat értékét mindig az adja, ha megnézzük, mi az eredménye. Mert az ilyen újszerű, különleges, nagyon bölcsnek tűnő magyarázat nem mindig termi a Szellem gyümölcsét. Nemcsak a megvilágosodottban nem támad új élet a nyomában, hanem másnak sincs semmi hasznára a magyarázat. Mindössze az emberek lelkét segíti egy kicsit.

5. példa: Látomások és álmok

Gyakran megesik, hogy egy összejöveteleken valaki elkezd mondani a látomását, és erre megindul a vízió-beszámoló özőne, míg végül csaknem minden jelenlévő számot ad valamiféle látomásáról, vagy csodás álmáról. Vannak, akik ha látomásokról hallanak, elkezdenek imádkozni, kérve Istent, adjon nekik is látomást. Ha pedig nem jön a látomás, akkor böjtölnek és éjszakákat végig imádkoznak érte. Testük lassanként legyengül, elméjük elborul, elvesztik akaratukat és ellenálló képességüket. Akkor aztán történik valami, amit ők látomásnak vagy álomnak neveznek. Kétségkívül kapnak valamit, de honnan kapják ezeket a látomásokat és álmokat? Egy ilyen „elmerülés”, mint az elme teljes kiiktatása és az akarat elnémítása, a Biblia tanításával határozottan ellenkezik. Ilyenkor az ember önmagát hipnotizálja.

Vannak, akik hajlamosak arra, hogy álmodjanak, és látszólag még magyarázni is tudják álmaikat, bár olykor nevetséges módon. Volt egy orvos barátom, akinél könnyen ment az álomlátás. Ahányszor csak találkoztunk, mindig egy új és új álmát mondta el, és annak magyarázatát. Csaknem minden éjszaka álmodott, és gyakran ugyanazon éjszaka három-négy álma is volt egymás után. Miért volt ez? Talán Isten akarta, hogy ennyi álmat lásson? Nem. De mivel rendszerint ábrándozott, ezért éjszaka is álmodott. Agya reggeltől estig látomásokat rajzolt maga elé. Nem tudta ellenőrizni a saját gondolatait. Arról álmodott éjszaka, amire nappal gondolt. Kértem, álljon ellene a sok álmodozásnak, mert különben megtevesztés áldozata lesz, és nem növekedhet szellemileg. Hála Istennek, később jobban lett. Ebből is láthatjuk, hogy igen sok álom forrása nem Isten, hanem a zilált lélek.

Vizsgáljuk meg a forrást

Egyesek látomásokat látnak, mások fényt a sötétben, megint mások álmokat. Ha erről beszélnek, a hallgatóságból sokan közlik, hogy ők is hasonló tapasztalattal rendelkeznek. Meg kell vizsgálnunk az élmények forrását: a lélektől vagy a szellemtől valók-e? Ne feledjük, hogy bármit másol is le a lélek, annak az a célja, hogy utánozza a szellemet. Ha nem vizsgáljuk meg a jelenségek forrását, könnyen tévútra jutunk. Nem az a legfontosabb, hogy tagadjuk ezeket a dolgokat, hanem az, hogy vizsgáljuk meg jól, vajon a lélektől vagy a szellemtől származnak-e.

Különbségek a hatásban

Mi a különbség a szellem munkája és a lélek tevékenysége között a hatsokat illetően? Leginkább ezek által tudunk különbséget tenni köztük. „**Lett az első ember, Ádám, élő lélekké; az utolsó Ádám**

megelevenítő szellemé” (1Kor 15,45). Pál itt azt mondja, hogy az első Ádám élő lélekké lett. Tehát a lélek élő. Élet van benne, s ennél fogva képessé teszi az embert mindenféle cselekvésre. Aztán így folytatja az apostol: „az utolsó Ádám megelevenítő szellemé”. Ebből világosan kitűnik a szellem és a lélek munkája közti különbség. A léleknek élete van önmagában. A szellem azonban képes arra is, hogy másokat megelevenítsen. A lélek él ugyan, de másokat nem tud megeleveníteni. A szellemnek azonban nemcsak élete van önmagában, de másokat is meg tud eleveníteni. Az emberek szellemét életre kelteni csak a Szellem képes. A lélek, legyen az bármilyen erős is, nem tud szellemi életet adni másoknak. **„A Szellem az, ami megelevenít, a test nem használ semmit”** – mondja az Úr Jézus (Jn 6,63).

A kétféle cselekedetet világosan meg kell különböztetnünk, ez rendkívül fontos. Senki sem képes megfelelően szolgálni, ha ezen a ponton nem lát világosan. Hadd ismétljem: a lélek önmagában valóban élő, de nem tud másokat szellemi életre kelteni. A szellem viszont nemcsak önmagában élő, de ezen felül életet ad másoknak. Ezért hangsúlyozom, hogy lélekerőnket halálba kell adnunk. Bár a lélek élő, semmiképpen nem tud másokat meg eleveníteni. Segítő szolgálatunkban az emberek lényének a mélyéig, azaz szelleméig kell hatolnunk, nem elég a lelkükön segíteni. Nem szabad a lélekerő szerint munkálkodnunk, mert az nem menthet meg senkit. Nagyon gondosan kell eljárunk. Meg kell tagadnunk mindent, ami a saját lelkünkötől származik. Mert az nemcsak hogy képtelen az embereken segíteni, de akadályozza is Isten munkáját. Sérti Istent, és dicsőségétől is megfosztja. Sok olyan igehirdetés van, amely csak az emberek lelkén segít, de nem a szellemén. Az ilyen igehirdetés csak az emberi lélekből fakad. Ezért csak az ember lelkéhez szól, és az ember elméjét gazdagítja. Ha így végezzük a szolgálatot, soha nem jutunk el az ember szelleméig.

A Szellem életet ad

Mi az újjászületés? Ha részesedünk az Úr feltámadott életében. Miért mondja a Biblia, hogy újjászülettünk az Úr feltámadása által, és miért nem mondja, hogy az Úr születése által? Azért, mert az új élet, amelyet megnyertünk, több mint a Betlehemben földre szállt élet. A Betlehemben született életnek még meg kellett halnia, a feltámadott élet azonban soha többé meg nem hal: **„Én vagyok... az élő, pedig halott voltam, és íme élek örökkön örökké”** (Jel 1,17). A feltámadásból nyert élet sohasem hal meg, hanem örökké él. Az az élet, amely testtől született, meghal, de az, amelyet az újjászületéskor nyerünk, örökké tart és soha meg nem hal.

Mi a feltámadás? Tegyük fel, hogy itt fekszik előttünk egy halott. A halottat emberi eszközzel teljesen lehetetlen feltámasztani. Akármennyire buzgólkodunk, akármilyen erőt fejtünk ki, a halott nem támad fel. Az egyetlen mód a megelevenítésére, ha Istenbe plántáljuk belé. Az az élet, amely megeleveníti a halottat, a feltámadás élete. Ez a feltámadás.

Mik azok a körülmények, amelyek rosszabbak a halálnál? A holttest egyre jobban és jobban elenyészik. De amikor a feltámadás életét Isten beleönti, a halált elnyelte az élet. Következésképpen a megelevenített ember képes ellenállni mindannak, ami a halálhoz tartozik, és lerázni magáról minden halott dolgot.

Volt egyszer egy ember, aki nem hitt a feltámadásban. Igen fontos személyiség volt az ateisták között. Mikor meghalt, sírkövére ezt vészték: „Feltörhetetlen sír”. A sírboltja márványból épült. És íme, az óriás márvány szarkofág egy napon kettéhasadt. Az történt, hogy készítése közben egy makkocska hullt a kövek közötti részbe, amely lassanként tölgyfává fejlődött, és szétrepesztette a sírkövet. A fának van élete, ezért szét tudja törni a halált. Mert a halált csak az élet győzheti le. Ez az újjászületés, ez a feltámadás. A Szellem megelevenít, egyedül ő képes életet támasztani. Kár, hogy korunkban a Szellem annyiféle pótlékával élnek az emberek.

Foglalkoznunk kell a lélekkel

Isten csak a saját erejével munkálkodik. Valahányszor Isten szolgálatában tevékenykedünk, először azt kell kérnünk, hogy kötözze meg lelki erőnket. Először foglalkoznunk kell Önmagunkkal, félre kell

állítanunk önmagunkat, saját talentumainkat, erőinket. Kérünk kell Istent, hogy kötözze meg mindezeket. Így imádkozzunk: „Ó, Isten, Neked akarok szolgálni, és nem akarok saját talentumaimra, saját erőmre támaszkodni. Téged kérlek, végezd Te magad a munkát, mert én magamtól semmit nem tudok tenni.” Sokan úgy vélik napjainkban, hogy Isten ereje nem elegendő, és ezért meg kell azt toldani saját erejünkkel. Ilyen alapon szolgálatba indulni nemcsak kilátástalan fáradozás, hanem értelmetlen is. Gondoljuk meg, hogy a Szent Szellem munkája soha nem túri az emberi beavatkozást. Isten munkájában legyen az ember olyan, mint a papír-figura, amely élettelen és semmire sem képes. Az élet beleáradására van szüksége, hogy képes legyen a szolgálatra. Tagadjuk meg magunkat, egészen addig, hogy legyünk tehetetlen papír-figurák. Minden erőt várjunk felülről, ugyanígy módszereinknek is felülről valóknak kell lenniük. Tudjuk, hogy egyedül a Szellem az, aki megelevenít. Isten a Szellem által dolgozik. Ha az a kívánságunk, hogy Isten maga dolgozzék, kérünk kell, hogy kötözze meg bennünk a lélek erejét: így leszünk szabadok a Neki való munkára.

„Bizony, bizony, mondom nektek: ha a búzaszem a földbe nem esik és el nem hal, csak egymaga marad; de ha elhal, sok gyümölcsöt terem. Aki szereti a maga lelkét, elveszíti azt; és aki gyűlöli a maga lelkét ezen a világon, örök életre őrzi meg azt” (Jn 12,25-26). Sok fordításban használt *élet* szó görög eredetije itt a *lélek*. Az Ige azt jelenti, hogy aki meg akarja tartani lelki életét, az elveszíti azt, aki azonban elveszíti lelki életét, mindörökké megtartja azt. Az Úr parancsa ez, aki ezzel megmagyarázza előző szavait: „ha a búzaszem a földbe nem esik és el nem hal, csak egymaga marad; de ha elhal, sok gyümölcsöt terem.” Először meg kell halni, hogy történhessék valami. Ha a hívó ember nem teszi félre saját lelki életét, a Szellem soha nem lesz képes dolgozni és másoknak hasznára lenni. Ha igazán az Úrnak akarjuk szentelni életünket, akkor lelki erőnkkel le kell számolnunk. A búzaszem nagyon jó önmagában, és aranybarna színe is igen tetszetős. De ha az asztalra tesszük, száz év múlva is csak egyetlen gabonamag marad, és nem sokszorozódik meg. Lelki erőink mind olyanok, mint a gabonamag, amely nem esett a földbe, és így soha nem teremhet gyümölcsöt.

Valóban sok gyümölcsöt terem megújult életünk? Egyesek azt kérdezik, miért nem tudnak az embereken segíteni, őket a megtéréshez vezetni? Mások azt tudakolják, miért nincs erő a szolgálatukban? Sokan megvallják, hogy nincs bennük erő. Azért nincs erő a szolgálatukban, mert túl nagy a saját erejük. Minthogy önmagukban már nagy erejük van, hol marad a lehetőség Isten számára, hogy bennük munkálkodjék? Azzal, hogy saját bölcsességüket, módszerüket, erejüket, természetes adottságaikat használják, a hívők meggátolják Isten hatalmának megnyilvánulását.

Sok csodás jelenség történik lélekerő által, Isten ereje helyett. Aki Isten erejét saját természetes képességeivel helyettesíti, az nem számíthat jó és tartós eredményre: Nagyon sok ébredési összejövetel sikeresnek és hatásosnak tűnik pillanatnyilag, de később a hatása nulla. Vannak ébredések, amelyek segítenek az embereken. Én azonban itt olyanokról beszélek, amelyek emberi módszerekkel dolgoznak. A mi felelősségünk az, hogy behulljunk a földbe és meghaljunk. Ha meghalunk, ennek természetes következménye lesz, hogy gyümölcsöt termünk.

Mit mond az Úr arról, aki elveszíti az életét, azaz aki meggyűlöli az életét ezen a világon? Az megtartja az életét mindörökké. Olyan ez, mint amikor rendelkezem az ékesszólás képességével, de nem akarom azt használni a szolgálatban. Szívem nem vágyódik az ékesszólás után, elveszítem, mert visszautasítom annak a használatát. És mi lesz az eredmény? Az, hogy valóságos szellemi életet nyerek, vagyis képes leszek életadó módon segíteni, de nem az ékesszólással. Ugyanígy lehet szervező képességem, vagy valamilyen más képességem, de nem akarok élni azzal. Ehelyett csendben várakozom Isten előtt. Mit akar ó? Ezzel teszek jót az embereknek. Ha nem használjuk a magunk erejét, Isten az Övéből adhat, így sok gyümölcsöt fogunk teremni.

Az erő elnyerésének alapja a feltámadás. A feltámadás a halálon túli élet. Amire igazán szükségünk van, az nem a nagyobb erő, hanem a valóságosabb meghalás. Minden természetes erőnknek ellene kell állnunk. Aki nem vesztette el lelki erejét, mit sem tud az erőről. Aki azonban átment a halálon, annak van élete. Aki elveszíti saját lelki életét, ahogyan a földbe hallott gabonaszem elhal, az növekedni fog Isten életében és sok gyümölcsöt fog teremni.

Azt hiszem, sokan annyira gazdagok és erősek, hogy nem adnak teret Istennek arra, hogy ő munkálkodjék. Újra meg újra ezek a szavak jutnak az eszembe: „tehetetlen és reménytelen”. E1 kell mondanom Istennek: „Mindenem, amim van, a Tied, nekem nincs semmim. Nélküled igazán tehetetlen és reménytelen vagyok”. Olyan függő állapotba kell kerülnünk Istennel, mintha lélegzeni sem tudnánk Nélküle. És akkor meglátjuk majd, hogy mindaz erőnk, mind a szentségünk Tőle való. Amink van, az mind Tőle való. Isten gyönyörködik abban, ha látja, hogy reménytelen és tehetetlen állapotban járulunk Elébe.

Egyik testvér egyszer megkérdezett: „Mi a föltétele a Szent Szellem munkájának? Erre azt feleltem, hogy a Szent Szellem soha nem veszi igénybe a lélekerő segítségét. A Szent Szellemnek előbb olyan állapotba kell minket juttatnia, ahol önmagunktól semmit sem tudunk csinálni. Tanuljuk meg megtagadni mindazt, ami természetes éünkből való. Akár csodás, akár köznapi dolog valami, meg kell tagadnunk, ha nem Istentől való. Ha ezt megtettük, Isten adja nekünk az Ő erejét, hogy ezáltal vigyük véghez az ő szándékait.

Az Úr példája

„Felelt azért Jézus, és azt mondta nekik: Bizony, bizony mondom nektek, a Fiú semmit sem tehet magától, csak ha látja, hogy mit cselekszik az Atya, mert amiket az cselekszik; ugyanazokat cselekszi hasonlóképpen a Fiú is” (Ja 5,19). A Fiú semmit sem cselekedhet magától. Más szóval: amit csak tett az Úr, abból semmit sem tett önmagától. Ez a mi Urunk folyamatos magatartása. Semmit sem cselekszik a maga erejéből, vagy elképzelése szerint. Bármi volna is Tőle való, annak véghezvitelét megtagadja. De hát az ő lelkével is baj van? Mivel semmi bűn nem található benne, számára nem jelentene bünt, ha használna lelke erejét. Ennek ellenére leszögezi, hogy a Fiú semmit sem cselekedhet magától. És ha ő, a szent és tökéletes Úr lemond a saját erejének használatáról, mi hogyan mondhatnánk le?

Az Úr tökéletes, mégis egész élete Istentől függ. Azért jött a világra, hogy mindenben az Atya akaratát cselekedje. Mi, akik csak porszemek vagyunk, igazán semmik vagyunk. Félre kell tennünk a lélek erejét, és meg kell tagadnunk mindent, ami a lélektől származik, hogy szolgálhassunk a Szellem ereje által, és teremhessünk sok gyümölcsöt. Isten áldjon meg ebben minket!